

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΕΣΟΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 1983

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Δευτέρα 10 Ιουλίου 1983
 *Έτος Α'—*Αριθ. φύλλου 8
 Τιμή φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού . . . . Δρχ. 75
 *Εξωτερικού . . . . Σελίνια 5
 *Αμερικής . . . . Δολλάρια 1
 Αιγύπτου . . . . Γ. Δ. 25

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

Ένα από τα ευεργετικά ιδρύματα του τόπου μας που πρέπει να γνωρίσουν οι μικροί μας αναγνώστες είναι η Χριστιανική Ένωσις Νεανίδων, γνωστή και με τα αρχικά της ψηφία ως XEN.

Το ίδρυμα αυτό δεν είναι και πολλά χρόνια που λειτουργεί στον τόπο μας και όμως απολαμβάνει εΐδει τής γενικής εκτίμησης, τόσο η δράσις του εΐνε ευεργετική και αποτελεσματική.

Έδρεύει στην οδόν Βαλαωρίτου, σ' ένα οΐκημα ευάερο και υγιεινό, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει κοιτῶνας, σπουδαστήρια, αΐθουσα ἀναψυχῆς, τραπέζαριες κλπ.

Ο σκοπός του είναι να προσφέρη στα κορίτσια που ἔρχονται στην πρωτεύουσα, εΐτε για να ἔργασθοῦν, εΐτε για να σπουδάσουν ἕνα ἄσυλο οικογενειακό και προσιτὸ συγχρόνως στὸ κάθε βάλάντιο.

Φθάνει να σὰς πούμε ὅτι μία νέα, οΐκότροφος τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Νεανίδων, καταβάλλουσα μόνον 1200δρ. τὸν μῆνα εΐρίσκει ἐκεῖ τὸν κοι-

τῶνα τῆς, τὸ καλομαγεϋρεμένο φαγητὸ τῆς μεσημέρι και βράδυ, τὴν ἡσυχία τῆς για να μελετήση και τὴν ἀγρυπνη ἐπιβλεψι τῆς διευθυντριάς κ. Θεοδωροπούλου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ὅλη διεύθυνσις τοῦ ιδρύματος.

Ἡ XEN ὅμως δὲν δέχεται μόνον οἰκοτρόφους, ἀλλὰ ἀκόμη και κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐξασφαλισμένο τὸν ὕπνο τους και θέλουν να προγευματίζου μόνον ἐκεῖ. Κι' αὐτὸ ἡμποροῦν να τὸ κάμουν ἀντὶ 12 μόνον δραχμῶν, με τὸ εὐ-

*Ομῆς λουσιμένων ἀπὸ τὴν περσινὴ κατασκήνωσι

τελές δὲ αὐτὸ ποσὸν τοὺς προσφέρεται ἔνα κύριο φαγητὸ, φάρι ἢ κρέας, μιὰ σαλάτα, ἢ ἓνα λαδερὸ καὶ φρούτο, ἄλλοτε δὲ πάλι μακαρόνια μὲ κιμᾶ ἢ κάτι ἄλλο σχετικὸ, τυρὶ καὶ φρούτο.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται καταλαβαίνουν βέβαια πόσο εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἴμεθα στὴ ΧΕΝ, ἢ ὁποία στὴν δύσκολη αὐτὴ οικονομικὴ περίοδο ποὺ διέρχεται ὁ τόπος μας, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ζωὴ γιὰ τὴν νεότητα ποὺ θέλει νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ ἐργασθῆ εἶνε τόσο δύσκολη, ἔρχεται νὰ τὴν συνδράμῃ προσφέροντάς της μιὰ οἰκογενειακὴ ὑποστήριξι.

Ἡ δράσις ὁμῶς τῆς ΧΕΝ δὲν σταματᾷ ἐδῶ.

Κάθε καλοκαίρι, διοργανώνει ἐπὶ πλεόν θερινὲς κατασκηνώσεις, ὅπου κάθε κορίτσι ἢ μπορεῖ νὰ συμμετάσχῃ καταβάλλοντας μόνον ἐξακόσιες δρχ. μέσα στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται ὅλα του τὰ ἐξοδα γιὰ ἓνα ἰδεῶδες δεκαπενθήμερον στὴν ἐξοχί.

Ἡ κ. Θεοδωροπούλου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ κατασκηνώσις θὰ γίνῃ στὸ Νέο Πέραμα ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν Πούντα τοῦ Μεγάλου Πεύκου καὶ ἀπέναντι στὴν Φανερωμένη τῆς Σαλαμίνας.

Εἶναι μιὰ θαυμασιὰ ἀμμουδιὰ ποὺ συνδυάζει τὸ γαλάζιο μὲ τὸ πράσινο, γιὰ τὴν πῦκα φθάνουν σχεδὸν ὡς τὴν θάλασσα.

Τὸ πρόγραμμα τῆς κατασκηνώσεως εἶναι οὕτω πῶς διασκευασμένο, ὥστε νὰ συνδυάζει τὴν ἀναψυχὴ μὲ τὴν μόρφωσι.

Μεγάλες σκηνὲς στήνονται κοντὰ στὴ θάλασσα ποὺ χρησιμεύουν ὡς κοιτῶνες. Ἡ τραπεζαρία εἶναι φυσικὰ στὸ ὑπαίθρο ὅπως στὸ ὑπαίθρο περᾶ καὶ ὅλη ἡ ζωὴ.

Τὸ πρῶτὸ μετὰ τὸ ξύπνημα γίνεται μιὰ σὴν ὥρα γυμναστικὴ. Ἐπακολουθεῖ προσευχὴ καὶ πρόγευμα. Ἐπειτα γίνεται

σύσκεψις ἀρχηγῶν, ἀνάπαυσις καὶ τὸ βούτηγμα στὴν ὁμορφὴ γαλάζια θάλασσα.

Ἐρχεται τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ, πάλι ὀλιγόωρος ἀνάπαυσις γιὰ νὰ περάσουν οἱ ζεστὲς μεσημεριανὲς ὥρες, καὶ ἔπειτα τὸ ἀπόγευμα, ἄλλοτε ἐκδρομὲς, ἄλλοτε χορός, παιχνίδια καὶ διάφορα σπόρ, ὅπως βόλεϊ - μπόλ, τένις, κωπηλασία καὶ τὰ παρόμοια.

Κι' ἔτσι τὰ κορίτσια μας ποὺ ὅλο τὸ χειμῶνα ἐργάζονται γιὰ νὰ μορφωθοῦν ἢ νὰ κερδίσουν τὴν ζωὴν τους χάρις εἰς τὴν ΧΕΝ ἢ μποροῦν νὰ ἀπολαύσουν καὶ ὅλα τὰ θέλητρα τῆς θερινῆς ἀναψυχῆς.

Ἀνέκδοτα

Ἐύνοις

Ὁ Ἐπαμεινώνδας εἶχε προσκληθῆ μιὰ μέρα ὑπὸ ἐνὸς φίλου του σ' ἓνα πολυτελὲς στατο γεῦμα.

Ἄντὶ ὁμῶς νὰ τιμῆσῃ τὰ πλουσιώτατα φαγητὰ παρεκάλεσε νὰ τοῦ φέρουν ὅτι ὁ πλούστερο ὑπῆρχε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ στὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

Εἰς σχετικὴ δὲ ἐρώτησι τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπήντησε.

Δὲν θέλω νὰ ξεχάσω σπῆτι σου, πῶς ζῶ στὸ δικό μου σπῆτι.

* * *

Προσωπικὴ παραφροσύνῃ

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Μεγαρεῖς ἐμάχονταν γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Σαλαμίνας.

Οἱ Ἀθηναῖοι νικηθέντες ἐπανειλημμένως, κατέληξαν νὰ ἀπειλήσουν διὰ θανάτου οἰονόηποτε, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτολμοῦσε νὰ προτείνῃ νέους ἀγῶνας γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς νήσου.

Τότε ὁ Σόλων προσποιούμενος τὸν τρελλό, ἐνεφανίσθη στὴν ἀγορὰ μ' ἓνα στεφάνι στὸ κεφάλι καὶ ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ ἐνὰ θούριον, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπόθεσις περιεστρέφεται περὶ τὴν Σαλαμίνα.

Οἱ αἰτίοι του ἐπροκάλεσαν τέτοιο ἐνθουσιασμό, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ἀκράτητοι πρὸς ἐξεκίνησαν ἐκ νέου κατὰ τῶν Μεγαρέων καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἐγενίαν κύριοι τῆς Σαλαμίνας.

Ἡ Πύλη Τῆς Τέχνης

Ὁ ΦΑΝΗΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙ

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ' πρῶτ' φρεσκοπλυμένος καὶ φρεσκοχτενισμένος, μὲ τὴν καλὴ φρεσινά του, ὁ Φάνης μπῆκε στὴν κἀμαρὰ μου.

— Ἀκόμη δὲν εἰστε ἐτοιμὴ θεία; Τὸ ξεχάσατε πῶς θὰ πᾶμε σήμερον στὸ Μουσεῖο;

— Πότε τὸ εἶπαμε γιὰ νὰ τὸ ξεχάσω; Ἐσὺ βλέπω ἔργαλες καὶ τὸ πρόγραμμα δίχως νὰ μὲ φωτῆσης.

— Πότε τὸ εἶπαμε; Μὰ χτὲς στὴν Ἀκρόπολι δὲ μοῦ λέγατε γιὰ τόσα πράγματα πῶς «αὐριο θὰ τὰ δοῦμε στὸ Μουσεῖο»;

— Ἐτσι τὸ λέει ὁ λόγος. Μπορούσαμε νὰ πᾶμε μεθαῦριο; δὲ θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος γιὰ μιὰ μέρα.

— Μεθαῦριο θὰ πᾶμε ἀλλοῦ. Δὲν εἶπαμε πῶς ἔχομε πάρα πολλὰ νὰ δοῦμε;

— Ὅλο εἶπαμε καὶ δὲν εἶπατε. Ἐσὺ βλέπω μετράς τὰ λόγια μου. Πρέπει νὰ προσέχη κανεὶς ὅταν μιλάῃ μαζὺ σου.

Κατὰ βάθος ὁμῶς ἤμουν πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ὁ ἀγαπημένος μου Φάνης εἶχε τόση διάθεσι νὰ μαθαίνῃ.

Σὲ λίγο περνούσαμε τὸν ὄρειο κῆτρο τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Ἦταν Πέμπτη πρῶτ' καὶ ἡ εἴσοδος ἐπετρέπετο χωρὶς εἰσιτήριον... Σταματήσαμε στὸ διάδρομο... Τρεῖς πόρτες... Ὁ Φάνης δὲν ἔτρεχε τώρα... Φοβόταν μὴ μὴ πάλι ἀνάποδα καὶ περιμένε νὰ περάσω πρῶτη.

— Κύταξε, Φάνη, ἐκεῖ ψηλά πάνω ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ πόρτα... Τι γράφει;

— Μυκηναῖα αἰθουσα. Κι' ἔχει καὶ δύο λιοντάρια ποὺ πατοῦνε τὸ ἓνα τους πόδι σὲ μιὰ κολώνα.

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα γύψινο ἀντίγραφο. Τὸ ἀληθινὸ ἀνάγλυφο βρίσκεται στὴν πόρτα τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν, ποὺ λέγεται γι' αὐτὸ «Πύλη τῶν Λεόντων». Τὰ λιοντάρια συμβολίζουν τὴν δύναμη τῶν βασιλέων τῶν Μυκηνῶν. Μήπως ξέρεις κανένα ἀπὸ αὐτοὺς, Φάνη;

— Πῶς δὲν ξέρω... Τὸν Ἀγαμέμνονα ποὺ πῆρε

τὴν Τροία καὶ ποὺ τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε νικητὴς τὸν σκότωσε ἡ γυναῖκα του ἡ Κλυταιμνήστρα, γιὰ τὴν εἶχε παντρευτεῖ μὲ τὸν Ἀίγισθο... καὶ ὕστερα τὴν σκότωσε ὁ Ὀρέστης γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα του... Κι' ὕστερα, ἐπειδὴ τὸν κατεδίωκαν οἱ Ἐρινύες, πῆγε καὶ ἔφερε ἀπὸ τὴν Ταυρίδα τὴν ἀδελφὴ του τὴν Ἴφιγένεια καὶ ἔτσι μόνον τὸν συγχώρησαν οἱ Ἄθροι.

— Μπράβο, Φάνη. Ὡραία ξέρεις τὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Ἀγαμέμνονα. Ὁ Βασιλῆς λοιπὸν αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιληῆδες τῶν Μυκηνῶν ἦσαν πολὺ πλούσιοι, καὶ ὅπως συνήθιζαν οἱ ἀρχαῖοι, τοὺς βάλαν στὸν τάφο τους ὅλα τὰ στολίδια καὶ τὰ ὄπλα τους. Τούτῃ ἡ αἰθουσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια πολυτίμητα ἀντικείμενα ποὺ βρεθῆκαν μέσα στους τάφους τῶν Μυκηνῶν.

Εἶχαμε μὴ πιά μέσα καὶ ὁ Φάνης καρφώθηκε μπροστὰ στὶς βιτρίνες μὲ τὰ χρυσάρια, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ὄπλα.

— Θείτσα ἓνα βραχιόλι!.. καὶ σκουλαρήκια!..

Νὰ καὶ ἓνα στέμμα! καὶ ἓνα κολλιέ! Σίγουρα αὐτὰ θάταν ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Κλυταιμνήστρας.

— Ἴσως, Φάνη. Ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν τάφο καμμιάς ἄλλης Βασίλισσας. Ὅταν βλέπεις τέτοια λογῆς στολίδια, εἶναι ἀπὸ τάφο γυναίκας.

Ἐσὺ βλέπεις πάλι ἔφη καὶ ὄπλα εἶναι ἀπὸ ἀνδρικό τάφο. Νὰ καὶ χρυσὲς μάσκες ποὺ φοροῦσαν στους νεκρούς, νὰ καὶ βάζα καὶ ποτηράκια. Οἱ ἀρχαῖοι νόμιζαν πῶς ὁ πεθαμένος ζῆ μέσα στὸν τάφο ὅπως καὶ ὅταν εἶναι ζωντανός, γι' αὐτὸ ἔθαφταν μαζὺ του ὅλα ὅσα χρησιμοποιοῦσε καὶ ἀγαποῦσε στὴ ζωὴ.

— Πόσο χρυσάρια! Καλὰ τίς λέει ὁ Ὀμηρος, θείτσα, «Πολύχουρος Μυκῆνες».

Θάταν πλούσια πόλι.

Ἄξαφνα τὸ μάτι τοῦ Φάνη ἔπεσε κάτω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα.

Ἐνας σκελετός, θείτσα μου!.. κύταξε τὰ δόντια του!.. ἕνας πεθαμένος!.. Γιὰ τὸν ἔχουν ἐδῶ;

— Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχαν θάψει σ' αὐτὸν τὸ

Ἡ Πύλη τῶν Λεόντων

τάφο και πού τοῦχαν βάσει τὰ κοσμήματα πούναί σ' αὐτή τή βιτρίνα. Σκέψου, Φάνη, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἔζησε πάνω κάτω τὸ 1400 π.χ., δηλαδή τώρα και 2300 χρόνια...

— Ποιὸς ξέρει, Θεϊτσα, μὴν εἶναι ὁ Ἀγαμέμνωνας;

— Ναί, βέβαια ποιὸς ξέρει...; Μὰ τοῦτα τὰ βρήκαν σὲ χωστούς, ὑπόγειους τάφους μεσ' στήν Ἀκρόπολι τῶν Μυκηνῶν, ἐνῶ ὁ τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονα, «ὁ θησαυρός τοῦ Ἀτρείως» ὅπως τὸν λένε, εἶναι ὄνας κτιστός στρογγυλός πελώριος τάφος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι. Πλάι του εἶναι και τῆς Κλυταιμνήστρας, λίγο μικρότερος, και μερικοὶ ἄλλοι.

— Θεϊτσα μου πότε θὰ πᾶμε στὶς Μυκῆνες! Θέλω νὰ τίς δῶ.

— Στὶς Μυκῆνες, εἶναι μακρῶς, Φάνη. Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο.

Τὸ προσωπάκι του εἶχε κατσουφιάσει.

— Μὴ λυπᾶσαι. Ἴσως τύχη νὰ πᾶμε. Ἐκεῖ ὅμως δὲν ἔχεις νὰ δῆς παρὰ μόνο τοὺς ἄδειους τάφους. Ἐνῶ ἐδῶ κύτα πλούτη!

Ἡ Φάνης παρηγορημένος με τὴν ὑπόσχεσι μου πὼς θὰ πᾶμε και στὶς Μυκῆνες, ξανάρχισε πάλι νὰ περιεργάζεται τὰ χρυσᾶ κοσμήματα τῶν νεκρῶν. Ἄξαφνα δυὸ πολύτιμα μαχαιράκια και δυὸ δόλοχρυσά σκαλιστὰ ποτήρια μέσα σὲ γυάλες τράβηξαν τὴν προσοχή του. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΒΙΑΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Τὸ ποντικᾶκι

Τὸ ποντικᾶκι ἴπόμενε ἀκίνητο μ' ἓνα κομματί τυρί στὸ στόμα. Τ' αὐτιά του στυλώθηκαν στὸν ἀέρα σὰ νὰ τὰ τέντωνε ὁ φόβος τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς γάτας, τὰ δόντια του σταμάτησαν τὸ ροκάνισμα, τὸ μάτι του γυάλισε και ἡ οὐρίτσα του συμμαζεῦτηκε ὅσο μπορούσε νὰ συμμαζεῦτῃ οὐρὰ ποντικίσια.

Πόση ὥρα ἴπόμενε ἔτσι τὸ ποντικᾶκι; Δὲν ξέρω. Τὸ ζῶο πού τὸ κύτταζε με περιέργεια ἴτανε ἀνθρώπος, δὲν ἴτανε γάτα. Τὸ κύτταζε, τὸ κύτταζε. Λὲς νάθελε νὰ τὸ φάη; Θεὸς φυλάξη! Κάτι σειρὲς τραβοῦσε στὸ χαρτί και πού και πού χαμογελοῦσε.

— Τώρα πάο' τὸ τυρί σου και ξεφορτώσου με εἶπε ὁ ἀνθρώπος σὲ λίγη ὥρα βάζοντας τὸ χαρτί στὸ πορτοφόλι του.

— Τὶ διάβολο ἤθελε και με τρόμαξε; εἶπε τὸ ποντίκι. Μοῦσπασε τὴ χολή μου. Μὰ σὰ δὲ μ' ἔφαγε καλὸ κ' αὐτό, σκέφθηκε γλιστρῶντας στὴ φωλιά του.

Κάμποσες μέρες τὸ ποντίκι συμμαζεῦτηκε φοβισμένο. Ὑστερα ὅμως, σὰ νὰ βαρέθηκε και βγήκε νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα στὴ κάμαρα πού κατοικοῦσε.

Ὁ ἀνθρώπος ἔλειπε κ' ἔτσι εἶχε καιρὸ γιὰ περιοδεία.

Πρῶτα, πρῶτα σύρθηκε λιγάκι στὸ πᾶτωμα, ροκάνισε ἐδῶ και ἐκεῖ, ἔπειτα σκαρφάλωσε στὸ τραπέζι. Μύρισε τὰ βιβλία και τὰ χαρτιά, κάθισε μιὰ δαγκωματιὰ σ' ἓνα μολύβι κ' ἀπὸ κεί μ' ἓνα πῆδο βρέθηκε στὸ τζάκι ἀπάνω.

Θεὲ και Κύριε! Τὶ νὰ δῆ; Μπροστά του ἓνα ποντικᾶκι σταχτερό, με μυτερὴ οὐρίτσα, με μάτι γυαλιστὸ, ἓνα φοβισμένο ποντικᾶκι ἦταν θρονασμένο και τὸ κίτταζε.

— Ποιὸς εἶναι; ἐγώ μαι γιὰ ἐσὺ σὰ νᾶλεγε τρέμοντας τὸ ποντικᾶκι.

Τὸ ἄλλο οὔτε κἂν νινούσε τὴν οὐρίτσα

του, μὰ πάντα στηλωμένο ἔβλεπε μπροστά του.

— Ἐχθρὸς γιὰ φίλος; σκέφθηκε τὸ ποντίκι ἀπὸ μέσα του κάνοντας νὰ πλησιάσῃ.

Πλησίασε... ἀπλωσε τὸ πόδι του νὰ τὸ τραβήξῃ ἀπ' τὴν οὐρὰ...

Μὰ ἐκείνη τῃ στιγμῇ, κρότος ἀκούστηκε στὴ κλειδωνιά ἢ πόρτα ἀνοίξε και δυὸ ἄνθρωποι φανῆκαν...

Τὸ ποντικᾶκι μόλις πρόφτασε νὰ κρυφθῇ μὰ τὸ πρόδωσε ἡ οὐρὰ του και κάτι μικρὰ, μικρούτσικα ἀχναράκια, πού ἀπ' τὸ φόβο του εἶχε ἀφήσει στὸ τζάκι...

— Γιὰ δὲς τὸ παμπόνηρο εἶπε ὁ γλύπτης στὸ φίλο του πλησιάζοντας. Νὰ τὸ ποντίκι μου. Λὲς νὰ ἀνεγνωρίσε τὸν ἑαυτὸ του;

Και τοῦδειξε ἓνα ποντικᾶκι ἀπὸ πορσελάνη πού ἔβγαине ἀπ' τὰ βασιλικὰ ἐργοστάσια τῆς Κοπεγχάγης.

Παρίσι

Π. ΔΑΣΚΑΡΙ

Παράδωκα αὐτῶν

Ἡ Βολταῖρος, ὁ μέγας γάλλος συγγραφεὺς και ποιητὴς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος εἶχε ἓνα ἀδελφὸ μανιώδη θεολόγο.

Και ὁ πατέρας τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν συνήθιζε νὰ λήῃ με πικρία.

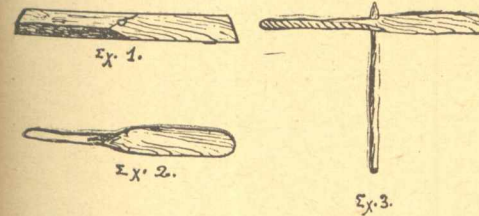
— Ἐχω δυὸ γιουὺς τρελλούς, ὁ ἓνας ἔχει μανία νὰ γράφῃ περὶ καὶ ὁ ἄλλος εἶναι μανιώδης ποιητὴς.

Ἡ ἐναέριος ἔλιξ

Ἡ ὄλοι μας ξέρομε ὅτι ἡ ἔλιξ ἐνὸς ἀεροπλοίου γυρίζοντας γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά της κάνει τὸ πλοῖο νὰ προχωρῇ, και αὐτὸ συμβαίνει, γιὰ τὴ κλίσις, τὴν ὁποῖαν ἔχουν αἱ πτέρυγες βοηθοῦν τὴν ἔλικα νὰ κτυπᾷ τὸ νερὸ και νὰ τὸ ρίχνῃ πίσω, πρᾶγμα πού βοηθεῖ τὸ πλοῖο νὰ προχωρῇ.

Οἱ ἔλικες τῶν ἀεροπλάνων και τῶν πηδαιλουχομένων ἐνεργοῦν με τὸν ἴδιο τρόπο στὸν ἀέρα. Ἄν λάβωμε λοιπὸν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν μπορούμε νὰ φτιάξωμε ἓνα ὥραϊο παι-

χνιδάκι πού τὸ ὀνομάζωμε, ἡ ἐναέριος ἔλιξ και μᾶς βοηθεῖ νὰ καταλάβωμε πολὺ καλύτερα πὼς οἱ ἔλικες κάνουν τὰ πλοῖα νὰ προχωροῦν.

Προμηθευθῆτε ἓνα κομματί ξύλο μήκους 13 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτους 2 1)2 ἑκατοστῶν και πάχους 1 1)2 ἑκατοστοῦ.

Μετρήστε ποῖα εἶναι ἀκριβῶς ἡ μέση αὐτοῦ τοῦ ξύλου και ἀνοίξτε μιὰ τρύπα με διάμετρο 1 ἑκατοστῶν, προσέχοντας πολὺ νὰ μὴ σχίσετε τὸ ξύλο.

Κατόπιν μ' ἓνα σουγιὰ σκαλίζετε τὸ ἓνα πλευρὸ τοῦ ξύλου ὅπως σᾶς δείχνει τὸ σχῆμα 1, και κατόπιν τὸ ἄλλο πλευρὸ, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Στρογγυλεύετε τὶς γωνίες και τότε τὸ ξύλο σας θὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμφάνισι τοῦ σχήματος 2.

Σφηνώνετε κατόπιν στὴν τρύπα πού ἔχετε ἀνοίξῃ ἓνα μολύβι, και τὸ κολλάτε ἐν ἀνάγκῃ, ὥστε νὰ μὴ στρυφογυρίξῃ. και ἡ ἐναέριος ἔλιξ εἶνε ἑτοιμη, σχῆμα 3.

Δὲν ἔχετε πλέον παρὰ νὰ στρυφογυρίσετε με σχετικὴ ἐπιτηδειότητα τὸ μολύβι ἀνάμεσα στὶς παλάμες σας και θὰ ἰδῆτε τὴν ἔλικα νὰ ὑψώνεται στὸν ἀέρα.

Τὰ αερίερα τῆς φύσεως

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἂν ρίξωμε κατὰ νερὸ μέσα σ' ἓνα ποτήρι θὰ σπάσῃ, ἐπίσης ἓνα γυαλί πού εἶναι ζεστὸ ἂν τοῦ ρίξωμε κρῦο νερὸ. Καὶ ὅμως δὲν σπάζουν πάντοτε οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἄν χρησιμοποιοῦμε πολὺ λεπτὸ γυαλί θὰ ἰδοῦμε ὅτι δὲν σπάζει οὔτε με τὸ ζεστὸ οὔτε με τὸ κρῦο.

Οἱ χημικοὶ ἔχουν κάτι πολὺ λεπτὰ γυαλῖα πού τὰ ὀνομάζουν σωληνάρια δοκιμῶν πού ἀντέχουν και στὴ μεγαλειότερη θερμότητα, τόσο πού νὰ μπορῇ νὰ βράξῃ τὸ ὑγρὸ πού περιέχουν χωρὶς νὰ σπάζουν.

Μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ὅσο πιὸ λεπτὸ εἶναι τὸ γυαλί τόσο πιὸ εὐκόλο σπάζει και ὅμως συμβαίνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

Ἡ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ξέρωμε ὅτι ἡ θερμότης διαστέλλει γενικῶς τὰ σώματα τὸ ἴδιο συμβαίνει και με τὸ γυαλί με τὴ διαφορὰ ὅτι ὅταν τὸ γυαλί εἶναι χονδρὸ ἡ θερμότης μεταδίδεται πρῶτα στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία διαστέλλεται ταχύτερα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποτηριοῦ και ἡ ἀνόμοια αὐτὴ διαστολὴ ἐπιφέρει τὸ σπᾶσιμο τοῦ γυαλιοῦ. Τοῦναντίον στὸ λεπτὸ γυαλί ἡ διαστολὴ γίνεται συγχρόνως και στὶς δυὸ ἐπιφάνειες κ' ἔτσι τὸ γυαλί ἀντέχει και δὲν σπάζει.

Γιατὶ τρεμοσβύνουν τ' ἀστέρια;

Θὰ παρατηρήσατε πολλὰς φορὰς ὅτι ὑπάρχουν ἀστέρια πού τὸ φῶς τους τρεμοσβύνει και ἄλλα πού τὸ φῶς τους εἶνε σταθερὸ και ἀκίνητο. Γιατὶ γίνεται αὐτὸ; Διότι ὑπάρχουν ἀπλανεῖς ἀστέρες και πλανῆται. Πλανῆται λέγονται τ' ἀστέρια πού δανείζονται τὸ φῶς τους ἀπὸ τὸν ἥλιο και αὐτὰ τ' ἀστέρια ἔχουν φῶς σταθερὸ πού δὲν τρεμοσβύνει, ὅπως τῆς σελήνης, ἐνῶ ἀπλανεῖς εἶνε τὰ ἀστέρια πού ἔχουν δικὸ τους φῶς και μᾶς τὸ στέλνουν ἀπὸ ἀτελείωτη ἀπόστασι. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ φῶς τοῦ πιὸ κοντινοῦ ἀστρου γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐμᾶς χρειάζεται τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια. Γιὰ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο ταξίδι, τὸ φῶς προχωρεῖ με σπασμωδικὰς κινήσεις και αὐτὲς εἶνε πού τὸ κάνουν νὰ φαίνεται ὅτι τρεμοσβύνει.

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, φίλε μου. Μιά βδομάδα μόνον εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν ἀφίξίν μου στὴν Ἀθήνα καὶ λέω στὴν Ἡρώ :

— Μὴ ξεχνᾷς τί σοῦ ζήτησα, γιὰ ποῦ ξεκινᾷμε λοιπὸν τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ;

Ἡ Ἡρώ θέλει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ παρασούκι πού τῆς εἶχα δώσει σὰν εἶμεθα παιδιὰ, « ἢ κυρὰ Φρόνις » τὴν φώναξα :

— Φέρε τὸν χάρτη σου μοῦ λέει νὰ καταστρώσωμε τὰ σχέδιά μας. Καὶ μάλιστα καὶ κάτι καλλίτερο ἂν θέλῃς, ἐκεῖ στὴν βιβλιοθήκη μου θὰ βρῆς τὸν Ὀδηγὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἔστιν μιὰ πολὺ καλὴ ἐκδόσις τοῦ Ἐλευθερουδάκη πού μου τὸν χάρισε ὁ πατέρας στὴν γιορτὴ μου, θὰ μᾶς βοηθήσῃ θαυμάσια !

Δὲν χρειάσθηκε νὰ με παρακαλέσῃ περισσότερο σὲ λίγο χάριτες καὶ ὀδηγὸς ἦσαν στρωμένα πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ βλέμμα μας ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

— Θυλάσσα ἢ βουνό. τί προτιμᾷς, ῥωτῶ τὴν Ἡρώ ;

— Σάν νὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βουνὸ θὰ μοῦκανε πὸ κέφι.

— Στὸ βουνὸ λοιπόν ! Τι θᾶλεγεσ ἂν ἀρχίζαμε μὲ τὴν Πάρνηθα.

— Γιατί ὄχι. Μόνον πού ὑπάρχουν διάφορες καταστροφές, πρέπει νὰ διαλέξωμε, γιατί δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μὲ κάμῃς νὰ γυρίσω ὅλη τὴν Πάρνηθα σὲ μιὰ μέρα ;

— Θὰ σὸ φυλάξῃ, ἀδελφούλα, σέβομαι γιὰ τὴν ὥρα τὴν ἀπειρία σου, γι' ἀργότερα ὅμως δὲν σοῦ ὑπόσχομαι τίποτα . . .

— Μὰ νὰ, ζύταξε ἐδῶ, ὁ ὀδηγὸς μιλεῖ ἐνθουσιωδῶς γιὰ τὸ φρούριο τῆς Φυλῆς γιὰ τὴν Μονὴ τῶν Κλειστῶν τὴ λές ;

— Ἐμπρός ! Ἄς ἀρχίσωμε τίς περιοδείες μᾶς συνδυάζοντας ἕνα προοχθῆμα σ' ἀρχαῖα εἰρήνια καὶ στὸ τρεμάμενο φῶς τοῦ καντηλιοῦ ! Τὰ εἶπα καλά ;

— Ἀδελφούλα, ἄφισε τ' ἄστεια, μὴ ἂς σὰν ποιητής. Καὶ τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ μου τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἔκανα νὰ στροφογυρίσῃ γύρω - γύρω ὥσπου ζαλισμένη ἔπεσε στὴν καρέκλα.

— Κόστα εἶσαι ἀδιόρθωτος δὲν θὰ βάλῃς ποτὲ μυαλό !

* * *

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ μὲ τὸν σάκκουε στὴν πλάτη πέρασε ἀπὸ τὴν Ὀμόνια τὸ 5 καὶ στὰς 6 καὶ τέταρτο εἶμεθα στὸ σταθμὸ τῆς Πελοποννήσου. Τὸ τραῖνο φεύγει στὰς 6 καὶ 35', ἔχομε ἴσα ἴσα τὸν καιρὸ νὰ πάρωμε τὰ εἰσιτήριά μας.

— Πρώτῃ ἢ τρίτῃ θέσι ; ρωτῶ τὴν Ἡρώ.

— Παινεύσαι, καὶ βέβαια τρίτῃ, οἰκονομία πρὸ παντός, μὴ ξεχνᾷς πὼς ἔχομε μεγάλα σχέδια καὶ δὲν πρέπει νὰ πετᾶμε τὰ χρήματά μας χωρὶς λόγο.

— Πᾶμε γιὰ τὰ Κλειστά λέω στὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων, θὰ κατεβοῦμε στὰ . . .

— Ἄνω Λιόσια, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος. Δὲκα καὶ πενήντα τὸ εἰσιτήριο.

Σὲ λίγο βρισκόμεθα ἐγκατεστημένοι σ' ἕνα βαγόνι τῆς τρίτης, ἕνα σφύριγμα, σὲ λίγο δεύτερο, καὶ τὸ τραῖνο ξεκινᾷ.

Ἀνταλλάσσομε ἕνα βλέμμα μὲ τὴν Ἡρώ, εἶμαι τόσο εὐχαριστήμενος πού θέλω νὰ δῶ ἂν κ' ἐκεῖνὴ συμμερίζεται τὰ αἰσθηματά μου. Βάζω στοιχίμα πὼς ὁ Κολόμβος σὰν ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀνακάλυψ. τῆς Ἀμερικῆς δὲν θὰ εἶχε μεγαλύτερη συγκίνησι.

Ἐνας σταθμὸς στοὺς Μύλους τοῦ Παινεῖο, περνᾷμε ἔπειτα χωρὶς νὰ σταματήσωμε τὰ Κάτω Λιόσια, ὅπου κάποιος χωριάτης ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὅτι τὸ τραῖνο στέκεται μόνον ὅταν ἔχει προηγουμένη εἰδοποίηση πὼς ὑπάρχουν ταξιδιωτὲς γιὰ κεῖ, καὶ δὲν ἀργούμε νὰ σταματήσωμε στὰ Ἄνω Λιόσια.

Πηδοῦμε κάτω, διασχίζομε τὸ χωριουδάκι πού δέχεται τίς πρώτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου καὶ ρωτῶντας μιὰ χωριατοπούλα πού στέκεται στὸ κατώφλι τῆς καλύβας τῆς, πέρανομε τὸ δρόμο γιὰ τὰ Χασιά.

Μ' ὄλο πού βρισκόμεθα στὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου ἢ Ἰεστῆ εἶναι μόλις αἰσθητὴ, καὶ μὲ βῆμα γοργὸ προχωροῦμε στὸν καλοστρωμένο δρόμο. Κάθε τόσο συναντᾷμε κάποιον σοῦστα, κάποιον χωριάτη μὲ τὸ γαϊδουράκι του. Τὸν καλημερίζομε σύμφωνα μὲ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθιμο καὶ μᾶς ἀνταποδίδει μὲ εὐγένεια τὸν χειρισμὸ μᾶς.

Μιὰ ὥρα μόλις βῆμα γερὸ καὶ ἀντικρύζομε τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ.

— Τι λές, Ἡρώ, μιὰ στάσι ἐδῶ δὲν θᾶτανε κακὴ ;

— Ἐχει ἄραγε κανένα μαγαζάκι ;

— Γιὰ νὰ δοῦμε. Ἄ! νὰ ἐκεῖ ἀριστερὰ καὶ βλέπω, νὰ δοῦμε τί θᾶχουν νὰ μᾶς δώσουν.

Ὁ καταστηματοῦχος στέκεται στὴν πόρτα του, ἕνας καλὸς χωριανὸς μ' ἕνα γελαστὸ πρόσωπο πού μᾶς εὐχεται τὸ καλὸς ἦρασε.

— Γιὰ πού τὸ βάλαιτε παλληκάρη μᾶς ρωτᾷτε ;

— Γιὰ τὴ Φυλῆ, τοῦ λέμε, καὶ θέλομε νὰ ἐκποστᾶσωμε λίγο πρὶν ξεκινήσωμε. Μπορεῖς νὰ μᾶς κᾶνῃς κανένα καφέ ;

— Μπράβο ! καθῆστε, καὶ ψωμί σταρένιο πρώτης, πού ζυμᾷνε ἢ γυναικία μου.

— Θαυμάσια ! δὲ θέλομε τίποτα καλλίτερο.

Πίνομε τὸν καφέ μας, τιμοῦμε τὸ ὠραῖο μελαψὸ ψωμί, καὶ στὰς 9 περίπου ξεναφορτωνόμεθα τοὺς σάκκουε μᾶς καὶ ξεκινᾷμε.

Τὸ μονοπάτι εἶνε ἀρκετὰ ἀπότομο, μὰ ἡ φύσι πού μᾶς περιβάλλει τόσο ὀμορφῆ, πού σὰν κατὰίτια σκαρφαλώνομε χωρὶς νὰ σκεπτόμεθα τὸ δρόμο.

Ὁ ἥλιος εἶνε πιά ἀρκετὰ ψηλά, κάτι εὐεργετικὰ συννεφάκια ὅμως πού σπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ποικίλουν τὸ γαλάζιο τοῦρανοῦ, τὸν σκεπάζουν κάθε τόσο, κ' ἔτσι οἱ ἀχτίδες του δὲν γίνονται ἐνοχλητικῆς.

Διασταυρώνομε ἕνα ἄλλο μονοπάτι πού ὀδηγεῖ πρὸς τὰ Κλειστά πού θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ πτόγεμα, ἐνῶ δεξιότερα διακρίνομε τὴν κοιτὴ ἐνὸς χειμάρρου, πού μόλις δροσιζέται ἀπὸ τρεχάμενο νερὸ.

Στὴν δεξιὰ τοῦ ὄχθῃ βλέπομε λείψανα ὀχυρωματικῶν ἔργων πού καθὼς μᾶς πληροφόρησε ὁ « Ὀδηγὸς τῆς Ἑλλάδος » εἶνε τὰ θεμέλια κάποιου παλιοῦ πύργου.

Προχωροῦμε πάντα χαρούμενοι ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ σὲ λίγο συναντοῦμε τὰ εἰρήνια παλιοῦ ὑδραγωγείου. Ὁ δρόμος γίνεται ἀκόμη πιὸ ἀπότομος, σταματοῦμε λίγο νὰ ἀνασάνωμε καὶ μαγεμένοι κυτᾶζομε τρυγγὸν μᾶς, πέρανοτας βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ γεμίζοντας τὸ στήθος μᾶς μὲ τὸν καθάρια μυρωμένο ἀέρα.

Δὲν ἀργούμε ν' ἀντικρύσωμε τὰ εἰρήνια τοῦ φρουριοῦ. Κυτᾶζομε τὸ ὄλοϊ μᾶς, εἶνε σχεδὸν δύο ὄρες πού περπατᾷμε.

Σὲ λίγο βρισκόμεθα σὲ ὀλίγων βημάτων ἀπόστασι καὶ κατοπτέομε τὰ πέριξ γιὰ νὰ δοῦμε πὼς θὰ μπορέσωμε νὰ εἰσχωρήσωμε σ' αὐτό.

Ὁ βράχος, πάνω στὸν ὅποιον τὸ φρούριο ὑψώνεται εἶνε ἀπότομος, πρὸς τὰ Β.Α. ὅμως τὸ φρούριο εἶναι προσιτὸ κ' ἀπὸ κ'εῖ σκαρφαλώνομε μέσα.

Κυτᾶζομε τρυγγὸν μᾶς σὰν κατακτητὴ καὶ ἀποροῦμε πὼς εἶναι τόσο καλὰ σχετικῶς διατηρημένο τὸ φρούριο, ξέροντας πὼς στὴν πλάτη του κρατᾷ ολόκληρους αἰῶνας. Ἡ δόξα του χρονολογεῖται κυρίως ἀπὸ τὸ 403 π. χ. ὅπταν ὁ γενναῖος Θερασυβυλὸς ὤρμησας ἀπὸ τὸ φρούριο τῆς Φυλῆς κατέλαβε τὸν Πειραιᾶ καὶ νικητῆς πλέον κατέλυσε τὴν τυραννίδα τῶν Τριάκοντα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μένομε σκεπτικοί, βλέποντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τιμημένα εἰρήνια νὰ ζωντανεύῃ μιὰ παλιὰ θρυλικὴ ἐποχὴ, ἐνῶ ἤδη τώρα στὰς ἐπάλξεις του, βόσκουν ἀμέριμνα τὸ δροσερὸ χορτάρι, πού φυτρώνει στὴν κάθε κοιλότητα, τὰ ἀτίθασα κασιόκια πού κάθε τόσο μᾶς ρίχνουν ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπορία.

Προσπαθοῦμε νὰ τὰ μιμηθοῦμε καὶ σκαρφαλώνομε κ' ἔμεῖς ὅσο μποροῦμε ψηλότερα.

Ἡ θεὰ πού ἀπλώνεται εἶναι μαγευτικὴ καὶ ἡ Ἡρώ σιωπηλὴ μ' εὐχαριστῆ μὲ τὸ βλέμμα τῆς γιὰ τὸ χατήρι πού τῆς ζήτησα.

Ἐξαφνα ὅμως ἡ πείνα πού αἰσθανόμεθα μᾶς ξεναφέρνει στὴν πραγματικότητά. Τοποθετούμεθα ὅσο ποροῦμε καλλίτερα ἔπάνω σ' ἕνα

ἀπὸ τὰ μισογκρεμισμένα τείχη, ἀνοίγομε τοὺς σάκκουε μᾶς καὶ τρώμε μ' ὅση ὄρεξι δὲ φάγαμε ποτὲ στὸ καλλίτερο σταρωμένο τραπέζι.

Ἡ ὥρα περνᾷ, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε καὶ τὰ Κλειστά. Ρίχνομε ἀκόμη ἕνα βλέμμα στὸ φιλόξενο φρούριο καὶ πέρανο τὸν κατήφορο πρὸς τὰ ἀνατολικά τοῦ φρουριοῦ, γιὰ νὰ φθάσωμε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα στὴν Μονὴ.

Ἐδῶ πιά δὲν ἔχομε ν' ἀπολαύσωμε θεᾶ, ἀλλὰ ἡ γραφικότης τῆς τοποθεσίας εἶναι τόσο μοναδικὴ ὥστε δὲν μᾶς λείπει καθόλου.

Αὐτὸ τρεῖς καλόγηροι καθισμένοι στὴν πεζούλα τῆς εἰσόδου μᾶς ὑποδέχονται μὲ καλοσύνη ἐνῶ ἕνας μουργάκος ἀσπρόμαυρος, καὶ μέλλον μανδρουσκίλος μᾶς κάνει χίλιεςδύο χαρῆς, καὶ ὀσφραίνεται τὴν ἀτμόσφαιρα σὰν νὰ καταλαβαίνῃ πὼς μέσα στοὺς σάκκουε μᾶς ὑπάρχουν ὑπολείματα κατὰλληλα γι' αὐτόν.

Δὲν ἀργούμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμίαν του ἐνῶ προσφέρομε στοὺς καλόγηρους μερικὰ φροῦτα περσινοῦμενα.

Αὐτοὶ εἰς ἀντάλλαγμα μᾶς προτείνουν καφέ, πού δεχόμεθα μὲ ἐνθουσιασμό, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἐσωτερικὸ, τῆς Μονῆς καὶ τὸ ἐκκλησάκι τῆς πού εἶνε χωμένο μέσα στὸ βράχο καὶ φωτίζεται ἤδη ἀπὸ τὰ κεράκια πού ἀνάβουμε.

Καθόμεστε ἔπειτα κ' ἔμεῖς στὴν πεζούλα, πίνομε τὸν καφέ μᾶς μαζὺ μὲ τοὺς καλόγηρους, τοὺς δίνομε νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κυτᾶζομε μὲ ἀπληστία τρυγγὸν μᾶς, μένομε γιὰ ὥρα σκυμμένοι ἔπάνω ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Μονῆς πού ἀπόκρημνος ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὸν χείμαρρο πού αὐτὴ τὴν ἐποχὴ διακριτικὰ μόνο μουρμουρίζει. ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πλατάνια, κ', ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα γαλήνης καὶ ἡρεμίας ξεκινᾷμε μὲ τὴν δροσιὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Ἀφίνομε πίσω μᾶς τὸ κατηφορικὸ πιά μονοπάτι κόβοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ δροσερὰ κλωνάρια γιὰ νὰ στολιάσωμε τὸ σπῆτι μᾶς, καὶ τραβοῦμε γιὰ τὰ Χασιά, ὅπου δὲν ἀργούμε νὰ φθάσωμε.

Τὸ χωριουδάκι ἔχει γιορτινὴ ὄψη, εἶναι Κυριακὴ καὶ οἱ χωριατοπούλες καθισμένες μπουζούκια μπουζούκια στὶς μιάς ἢ στὶς ἄλλης τὸ κατώφλι ἔχουνε στήση κουβέντα.

Σταματοῦνε γιὰ νὰ μᾶς κυτᾶζομε μὲ περιεργεία καὶ ν' ἀνταποκριθοῦνε στὸ χαριετισμὸ μᾶς καὶ περνοῦμε χωρὶς νὰ σταματήσωμε γιὰ νὰ φθάσωμε ἐγκαίρως στὰ Λιόσια.

Μιὰ ὥρα ἀκόμη δρόμο, τὰ Ἄνω Λιόσια ὁ σταθμὸς καὶ σὲ λίγο τὸ τραῖνο πού καταφθάνει γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ γεμάτους ἐντυπώσεις, καθαρὸ ἀέρα καὶ ἐνθουσιασμό στὴν Ἀθήνα.

Ἐπισωλαϊότης

Μίαν ἡμέραν πού ὁ Διογένης, ἐμιλοῦσε σοβαρότατα, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ τὸν προσέχῃ ἀπὸ τοὺς παρεπισηκομένους.

Ἄρχισε τότε νὰ λῆν χίλιες δύο ἀσυναρτησίαις κ' ἀμέσως ὁ κύκλος συνεσφίχθη τρυγγὸν του.

— Ἐτσι εἶσθε, ἀνεφώνησε ἀγανακτισμένος, πρόθυμοι γιὰ τίς ἀνοησίας, ἀδιάφοροι γιὰ τὴν σοφία.

Γαλλικὸ Μυσιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἤρεμη στὸ κτῆμα τῶν ντὲ Πρέβ, περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε κατὰ τὴν γνώμη τῆς Ζωρζέττας, ἢ ὅποια δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὴν ἡσυχία.

Τὰ γυμνάσια εἶχαν τελειώσει καὶ ὁ πατέρας τῆς Ζωρζέττας εἶχε ἐγκατασταθῆ κι' αὐτὸς πιά στὴν ἐξοχὴ κι' ἦταν ἐνθουσιασμένος νὰ βλέπῃ τὴν ἀρμονία πού βασιλεύε γύρω του.

Ἡ Ζωρζέττα δὲν πήγαινε πιά τόσο συχνὰ ἐκπαιδία ὅπως πρὶν, χάριν τῆς ἐξαδελφοῦλας της, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ ἔξευε τὸν Κένταυρο σ' ἓνα μικρὸ δίτροχο ἀμαξάκι, πού εἶχαν στὸ κτῆμα καὶ μ' αὐτὸ τὴν συρριανοῦσε σ' ὅλα τὰ περὶχωρα.

Ἔτσι τοὺς ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ βρίσκονται ἀρκετὰ συχνὰ μόνες οἱ δύο τους, καὶ σιγά—σιγά περισσότερη οἰκειότης γεννιόταν μεταξὺ τους.

Γι' αὐτὸ ἦλθε πολὺ φυσικὸ μιὰ μέρα ἡ Λιλιάννα νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἀτυχές της αἴσθημα.

—Σὲ βεβαιῶ, τῆς ἀπήντησε ἡ Ζωρζέττα, πὼς ἂν αὐτὸν τὸν κύριο τὸν εἶχα στὰ χέρια μου δὲν θὰ καλοπερνοῦσε.

—Δὲν βαρύνεσαι, εἶπε ἡ Λιλιάννα, εἶσαι ἀκόμη μικρὴ, Ζωρζέττα, καὶ δὲν ξέρεις τὸν κόσμον, μὰ τὸ φέρεσμί του δὲν εἶναι καμμιά ἐξαιρέσις.

—Δὲν συμφωνῶ μαζὺ σου, διεμαρτυρήθη ἡ εὐέξαπτη Ζωρζέττα, ὑπάρχουν πράγματα πού κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπῃ σιὸν ἑαυτὸ του. Ὅταν κανεὶς δώσῃ μιὰ φορὰ τὸ λόγο του, ὁ λόγος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ἱερός, καὶ ὄχι νὰ τὸν ποδοπατῇ στὴν πρώτη εὐκαιρία, καὶ γιὰ τὴν ἀπλοσύτητα γιὰ τὸ χρῆμα. Βρίσκω πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ταπεινὸ.

—Ἐχεις δίκην, ἀπήντησε πάλι ἡ Λιλιάννα, ἀλλὰ σοῦ ἐπαναλαμβάνω αὐτὸ συμβαίνει τόσο συχνά.

—Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, κ' ἴθι

μου ξαδελφοῦλα, θὰ δῆς πὸν—θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ βρῶ ἓναν ἄνθρωπον πὸν νὰ σοῦ ἀξίξῃ. Θὰ παντρευθῆς καὶ θάσαι εὐτυχισμένη.

Ἡ Λιλιάννα μ' ὅλη τὴν φυσικὴ της μελαγχολία δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά της, ἀκούοντας τὴν μικρὴ Ζωρζέττα νὰ μιλάει μὲ τόση σταθερότητα γιὰ ζητήματα πού δὲν ἦσαν ἴσως ἀκόμη τῆς ἡλικίας της. Ἀλλὰ μ' αὐτὸ ἔδειχνε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν καλὴ της καρδιά, πού ζητοῦσε πάντα νὰ δώσῃ τὴν χαρὰ στοὺς ἄλλους.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Λιλιάννα μ' ἐμπιστοσύνη ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ χέρι τῆς Ζωρζέττας, κι' ἔτσι σὰν καλὲς φίλες πού εἶχαν γίνῃ γύρισαν στὸ σπιτί καὶ γιὰ νὰ τελειώσουν ὁμορφα τὸ ἀπόγευμά τους κάθησαν στὸ πιάνο κι' ἔπα.ξαν ἀ—κάτω—μαῖν, ἐνῶ ἡ θεῖα Χαλάστρα καθισμένη κοντὰ στὴν βεράντα εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἑπάνω στὸ ἐργόχειρό της.

Τὸ κτῆμα εἶχε ἀλλάξῃ πιά ὀλότελα ὄψιν. Ἡ Ζωρζέττα ἔπλεε σὲ ὠκεανούς εὐτυχίας, ἔχοντας τὴν καλὴ συντροφιά τῆς Λιλιάννας, ἢ θεῖα Χαλάστρα δὲν ἐγκρίναζε πιά σὰν καὶ πρὶν, ἡ Λιλιάννα λίγο—λίγο ξεχνοῦσε τὴς δυστυχίες της, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἦταν ὄλο κέφι γιὰ τὸ εἶχαν ὑποσχεθῆ προαγωγή.

—Ξέρεις, μπαμπάκα, τὴν προαγωγή σου σὲ μένα θὰ τὴν ὀφείλῃς, ἐπέταξε μιὰ μέρα ἡ ἀδιόρθωτη Ζωρζέττα. Τὸν περασμένο χειμῶνα, ἓνα βράδυ πού χόρευα μὲ τὸν διοικητὴ σου, τοῦ εἶπα τόσα καλά γιὰ σένα, ὥστε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του.

—Σοῦ ὀφείλω τὴν προαγωγή μου! ἀνεφώνησε ὁ κύριος ντὲ Πρέβ. Παληόπαιδο, ἐγὼ ξέρω τί μου ἐσκάρωνες μὲ τοὺς ἀνωτέρους μου σὰν ἦσουν μικρὴ!

—Γιὰ πῆτε μας, γιὰ πῆτε μας, παρεκάλεσε, διασκεδάζοντας ἡ Λιλιάννα.

—Τὸ ξέρω, ἡμουνα... τέλος πάντων λιγάκι ἀνυπόφορη, διέκοψε ἡ Ζωρζέττα μὲ τὸ

σκανδαλιάρικο ὕφος της, πού τῆς πήγαινε τόσο καλά.

—Λιλιάννα, διεμαρτυρήθη ὁ συνταγματάρχης, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶσαι πολὺ ἐπεικὴς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, κοροῦλα μου. Ἀκούστε σὰς παρακαλῶ καὶ πῆτε μου ἂν αὐτὸ λέγεται «λιγάκι ἀνυπόφορη». Εἶχα δυστυχῶς τὴν συνήθεια νὰ λέω μεγαλόφωνα τὴς σκέψεις μου μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν δεσποινίδα. Μιὰ μέρα πού εἶχαμε καλεσμένο τὸν διοικητὴ μου, σὲ πρόγευμα, ἡ δεσποινὴς Ζωρζέττα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μπόνας της καὶ μᾶς καταφθάνει στὴν τραπεζαρία. Σπεύδω νὰ τῆς ὑποδείξω ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ πάῃ στὴν κάμαρά της, ἀλλὰ σὰν ἀνυπόφορο παιδί πού ἦταν, διαμαρτύρεται καὶ λωνάζει πὼς θέλει νὰ φάῃ μὲ τοὺς μεγάλους. Προσπαθῶ νὰ τὴν φέρω σὲ θεογνωσία, ἀλλὰ τοῦ κάκου, μιὰ νευρικὴ κρίσις ἐπακολουθεῖ. Κτυπάει τὰ πόδια της, τραβάει τὰ μαλλιά της, καὶ καταλήγει νὰ φωνάζῃ μέσα στὰ κλάμματά της: «Ὅχι, δὲν φεύγω, δὲν φεύγω, ὁ μπαμπᾶς εἶπε πὼς ὁ κύριος διοικητὴς δὲν ξέρει νὰ τρώῃ καὶ θέλω νὰ τὸν δῶ!».

Καὶ ὁ κύριος ντὲ Πρέβ, τελειώνοντας αὐτὴ τὴν διήγησι, σκουπίζει μὲ τὸ μαντιλιό του τὸ μέτωπό του, πού τὸ περιέλουσε κρύος ἰδρὼς μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς σκηνῆς.

—Ἄ! Ζωρζέττα, Ζωρζέττα, μ' ἔκαμες νὰ περάσω μερικὲς στιγμὲς πού δὲν ξεχνιοῦνται!

—Δὲν μὲ ρωτᾶς κι' ἐμένα μπαμπᾶ μου, πόσες ἄσχημες στιγμὲς πέρασα σὰν ἡμουνα παιδί! Δὲν λέω ἡμουνα ἓνα διαβολόπαιδο. μὰ κι' ἐσεῖς δὲν μοῦ συγχωροῦσατε τίποτα! Κι' ἔπειτα γιὰ τὴν νὰ θυμόμαστε τὰ παληά. Παιδιά σὰν κι' ἐμένα ὑπάρχουν πολλὰ κι' ὅμως γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς τους δὲν τ' ἀγαποῦν λιγώτερο, δὲν εἶνε ἀλήθειο μπαμπάκα;

Καὶ ἡ χαϊδιάρια Ζωρζέττα ἀγκαλιάζοντας μὲ τρυφερότητα τὸν πατέρα της τὸν ἀπεστόμωσε γιὰ καλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΑΤΟ

—Ἦταν μοιραῖο πὼς θὰ συνέβαινε μιὰ μέρα, Ζωρζέττα στὸ εἶχα προαναγγεῖλει, ἀνεστένοζε ἡ θεῖα Χαλάστρα ἐνῶ ξεπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα δὲν κατώρθωνε νὰ συνέλθῃ, μ' ὄλο τὸν αἰθέρα πού τῆς ἔβαζε στὴ μύτη ἡ Ζωρζέττα.

—Μὰ θεῖα μου ἀφοῦ δὲν ἔχομε τίποτε

σπασμένο, μὴν κάνετε ἔτσι!

—Τίποτα σπασμένο αὐτὸ μόνον ἔλειπε. Σὰς βλέπω νὰ γυρίζετε καὶ τὴς δύο σας σὲ κακὸ χάλι, ἢ Λιλιάννα κατάχλωμη ἐσὺ μὲ τὰ μαλλιά σου ἄνω—κάτω σέρνοντας ἀπὸ πίσω σου τὸ ἄλογο πληγωμένο καὶ ἀφίνοντας ὁ ὁ θεὸς ξέρει πού τὸ ἀμαξάκι σὲ χίλια κομμάτια, καὶ μοῦ λὲς νὰ μὴν κάνω ἔτσι! Ἄ! ἂν ἦταν ὁ πατέρας σου ἐδῶ...

—Τὶ θάκανε θεῖα μου, ἀφοῦ τὸ δυστύχημα ἔγινε πιά;...

—Ἐλα πὲς μου τώρα πού κάπως συνήλθα, πὼς συνέβη...

—Εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὴν περιμένετε νὰ κοῦσετε ἀπὸ μένα καμμιά διήγησι περιπετειώδη, τοῦναντίον...

—Ἐλα Ζωρζέττα, ἔσο τέλος πάντων λίγο σοβαρή.

—Μὰ εἶμαι πολὺ σοβαρή, πολὺ σοβαρή, θεῖα μου, ρωτήστε τὴν Λιλιάννα ἂν θέλετε, ἂν τὰ πράγματα δὲν συνέβησαν ὅπως θὰ σὰς τὰ πῶ. Ἐπροχωροῦσαμε μὲ βῆμα λογικὸ, σὰς βεβαιῶ, δέντροχαμεκαθόλου. Ὅταν ξαφνικά, ὁ Κένταυρος δὲν ξέρω τὶ ἔπαθε καὶ τοῦ ἦρθε νὰ τρομάξῃ μὲ κάτι παιδιὰ πού παίζανε στὸ δρόμο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Προσπαθῶ νὰ τὸν κρατήσω, τραβῶντας τὰ γκέμια μ' ὅλη μου τὴν δύναμι Ἀλλὰ ὁ Κένταυρος ἀποφάσισε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ κάμῃ τὸ κακομαθημένο παιδί καὶ οὔτε καν μὲ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ σὰν τρολλόξ, κι' ἔξαφνα σκοντάφτει σὲ μιὰ ρίζα, καὶ χωρὶς πολλὰ πολλὰ ἀναποδογυρίζει τὸ ἀμαξάκι μας, καὶ μᾶς ἀδιάζει μέσα στὸ χαντάκι.

Ἐἶσαι ζωντανὴ ἢ πεθαμένη φωνάζω τῆς ξαδέλφης μου. μόλις συνέρχομαι λίγο καὶ καταλαβαίνω τὶ πάθαμε.

—Σὺ ζωντανή, ζωντανή, ἀπαντᾷ ἡ Λιλιάννα, καὶ οὔ;

—Ἐν τάξει κι' ἐγὼ, καὶ μάλιστα, πόδια, χέρια, κεφάλι, ὅλα γερά.

—Δόξα τῷ θεῷ ἀναστενάξει ἡ Λιλιάννα. Ἐσηκώνομαι, τὴν βοηθῶ κι' ἐκείνη νὰ σηκωθῇ καὶ κυττάζομε τριγύρω μας.

ἘὉ Κένταυρος βρίσκεται ξεπλωμένος χέμω, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ θρύματα τοῦ ἀμαξιοῦ μας. Ἐνῶ ὅμως ἐτοιμαζόμεσθε νὰ τὸν βοηθήσομε νὰ σηκωθῇ, νὰ πού ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἓνας κύριος νέος καὶ πολὺ καθῶς πρέπει, ξέρετε θεῖα μου...

—Ὁραία, αὐτὸ μᾶς ἔλειπε μόνον!

(Ἐξακολουθεῖ)

Σύρος

Ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου

Μόλις κλείσουν τὰ σχολεῖα καὶ τὰ βιβλία κρυφτοῦν σὲ κανένα συρτάρι γιὰ τρεῖς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ περισσότερα παιδιά σκορπίζονται στὶς ἐξοχές. Ἄλλα στὸ βουνό καὶ ἄλλα στὴ θάλασσα. Καὶ τὸ βουνό ἔχει τὶς χάρες του κι' ἡ θάλασσα τὶς δικές της. Αὐτὲς τὶς χάρες μποροῦν νὰ μᾶς τὶς ποῦν τὰ ἴδια τὰ παιδιά γράφωντάς μας ἀπὸ ὅπου βρίσκεται τὸ καθένα. Τὰ παιδιά τῆς Ἀθήνας, τὰ περισσότερα, σκορπίζονται στὶς Κυκλάδες πὺν εἶναι τόσο κοντὰ στὴ πρωτεύουσα. Στὴν Ἄνδρο, στὴ Τήνο, στὴ Μύκονο, στὴν Σύρο. Λίγες ὥρες μὲ τὸ βαπόρι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ βρισκόμαστε στὰ ἄμορφα νησιά τοῦ Αἰγαίου. Ποῖο νὰ πρωτοδιαλέξωμε; Τὸ ἕνα καλλίτερο ἀπὸ τ' ἄλλο.

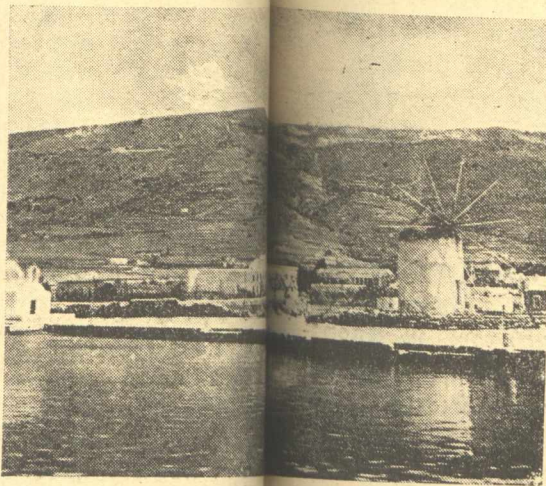
Νὰ ἡ Σύρος πὺν εἶναι σὰν πλοῦσια καὶ λίγο ξεπεσμένη κυρία κοντὰ στὶς ἄλλες τὶς χωριατοπούλες πὺν κάνουν κύκλο γύρω της γι' αὐτὸ λέγονται καὶ Κυκλάδες. Ἄλλοτε ἡ Σύρος εἶχε πλοῦσια καὶ κοσμικὴ κοινωνία. Εἶχε καὶ μελόδραμα κάθε χειμῶνα. Ἰταλικὸ μελόδραμα. Κι' οἱ Συριανοὶ ἦσαν πολὺν ὑπερήφανοι γι' αὐτὴ τὴ μουσικὴ ὑπεροχὴ ἀπέναντι στὴν πρωτεύουσα. Τώρα φτώχινε, μὰ τῆς ἀπόμειναν οἱ ὠραῖες τῆς ἐξοχές, μεγάλες πλατεῖες καὶ δρόμοι. Ἐχει καὶ κάτι πὺν ὠραῖο ἀπ' ὅλα: τὰ Συριανὰ λουκούμια. Ποῖο παιδί δὲν ἔχει γλύψει τὰ δάχτυλά του τρώγοντας ἕνα λουκούμι τῆς Σύρου γιομάτο φιστήκια;

Ἀπέναντι στὴ Σύρο σὲ δυὸ ὥρες ἀπόστασι εἶναι ἡ Μύκονος μὲ τοὺς γραφικὸς τῆς ἀνεμόμυλους πὺν ὁ δυνατὸς βοριάς γυρίζει ὀλοχρονὶς τὰ φτερά τους σὰν δαιμονισμένα.

Τὰ σπιτάκια της, κάτασπρα, ἀκουμπᾶνε στὸν γαλανὸ ὄ-

ρανό. Ὅποιος ξένος εἶδε τὴ Μύκονο τὴν ἀγάπησε, γιὰτὶ εἶναι ἀπὸ τὰ πὺν γραφικὰ νησιά. Ἐξοχὴ γῆς χωρὶς οὔτε ἕνα δένδρο γιὰ σκιά.

Ὡς τόσο οἱ Μυκονιάτες, δουλεντᾶδες καταφέρνουν νὰ κάνουν πλοῦσια κτηνοτροφία. Τὸ Μυκονιάτικο ἀνθότυρο καὶ ἡ κοπανιστὴ εἶναι γνωστὰ σ' ὅλα

τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ νοστιμάδα τους. Καὶ τὸ καλοκαίρι ἡ Μύκονος φιλοξενεῖ πολλοὺς ἐξέχρονους ζωγράφους περὶ ἔρχονται στὸ μικρὸ ἑλληνικὸ νησάκι νὰ ζωγραφίσουν τὰ τοπία της. Καὶ ἡ δικὴ μας Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν στέλνει τοὺς μαθητὲς της στὴ Μύκονο γιὰ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ ζωγραφίσουν.

Ἄπλα στὴ Μύκονο εἶναι ἡ Ἄηλος, γι' αὐτὴν θὰ σᾶς μιλήσουν βέβαια στὴ σελίδα τῆς ἀρχαιολογίας. Ἐμεῖς πᾶμε πάρα κάτω.

Μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ Μύκονο εἶναι ἡ Τήνος. Ποῖο παιδί δὲν ἔχει ἀκούσει ἢ δὲν ἔχει γνωρίσει τὴν Τήνο. Αὐτὸ τὸ νησί εἶναι δεμένο σφιχτὰ μὲ τὸ θρησκευτι-

σπουδαῖο γλύπται: ὁ Χαλεπᾶς, ὁ Σῶχος, ὁ Φυνιάλης, ὁ Δημητριάδης. Προχωροῦμε πάρα κάτω. Νὰ ἡ Πάρος ὀνομαστὴ γιὰ τὰ περίφημα μάρμαρά της. Τὰ ἀρχαῖα λατομεῖα πὺν ἔδωσαν τὸ πολυτιμώτερο μάρμαρο γιὰ ἀγάλματα στὴν ἀρχαιότητα σώζονται ἀκόμα σὲ μιὰ βαθεῖα χαράδρα στὸ ὄρος Μάρπησσα. Ἄκόμα βλέπει κανεὶς τὶς ὑπονόμους, τὶς σύραγγες, τὶς λάμπες καὶ τὶς ἐπιγραφὲς τῶν ἐργατῶν.

Πάρα κάτω ἡ Ἄνδρος κατάφυτη καὶ πολιτισμένη. Ἡ Νάξος ἢ πὺν μεγάλη ἀπ' ὅλες τὶς Κυκλάδες μὲ τὰ παλαιὰ φρούρια καὶ τὰ σπίτια ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Φραγκοκρατίας. Καὶ μὲ τὰ γλυκὰ καὶ νόστιμα φρούρια της. Ἡ Σίφνος ὀνομαστὴ στὴν ἀρχαιότητα γιὰ τὰ μεταλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πὺν εἶχε. Ἡ Κίμωλος μὲ τὴν κιμωλία. Ἡ Μῆλος μὲ τοὺς πὺν ἀτρόμητους ναυτικούς καὶ τοὺς καλλίτερος πιλότους.

Προχωροῦμε ἀκόμα πρὸς τὰ νότια καὶ φτάνομε στὴν τελευταία ἀπὸ τὶς Κυκλάδες, στὴν Σαντορίνη (Θῆρα).

Ἡ θάλασσα εἶναι μαύρη καὶ βαθεῖα στὸ λιμάνι τῆς Σαντορίνης καὶ τὸ ὑφαίστειο ἀπέναντι ὄλο καπνίζει. Οἱ ἀκτὲς τῆς ὄλο ἀπόκρημνα βράχια μὲ κάτι τρομακτικὰ σχήματα πὺν θαρρεῖς σὰν τὰ κυτᾶς πὺν εἶναι τέρατα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἄγριο νησί πὺν κάθε τόσο ἀναταράζεται ἀπὸ τοὺς σεισμούς. Κομμάτια βράχια κόβονται καὶ πέφτουν στὴ θάλασσα μικρὰ νησάκια χάνονται κι' ἄλλα καινούργια φανερόνται γύρω ἀπὸ τὴ Σαντορίνη σὲ κάθε μεγάλο σεισμό. Μ' ὅλη της δυνάμει τὴν ἄγρια ὄφι ἡ Θῆρα ἔχει ὠραιότατες ἐκδρομὲς καὶ οἱ πλαγιὲς τῶν βουνῶν της εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ ἀμπέλια, τὰ ἀμπέλια πὺν δίνουν τὸ περίφημο γλυκὸ Σαντορινιὸ κρασί.

Νάξος

κό μας αἶσθημα γιὰτὶ ἔχει τὸν ξακουσμένο ναὸ τῆς Παναγίας.

Ἡ Τήνος ὁμως πρέπει νὰ μᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαῖο: Μᾶς ἔχει δώσει τοὺς πὺν μεγάλους καλλιτέχνες Ἑλληνας. Τηνιακὸς ἦταν ὁ Γκύζης ὁ μεγάλος ζωγράφος, Τηνιακὸς κι' ὁ Δύτρας.

Τηνιακοὶ καὶ οἱ πὺν

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ...

Εὐθύμη τανία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΜΑΡ

Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός, καθὼς εἶπαμε, ἐβάδιζαν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Μπρὸς ὁ γαῖδαρος, πίσω αὐτοί.

Φούσκωναν, ξεφούσκωναν, σκούπιζαν τὸ μέτωπό τους, κι' ὄλο περπατοῦσαν, περπατοῦσαν.

— Τί διάβολο, Χοντρέ, λέει ὁ Λιγνός, νέφτι τῆς θάλανε τῆς Ἀθήνας κι' ὅσο προχωροῦμε, τόσο φεύγει μπροστά μας.

— Ἐσὺ νὰ μὴ μιλάς καθόλου Λιγνέ, εἶσαι λιγνός καὶ μπορεῖς καὶ περπατᾶς, ρώτα κι' ἐμένα, πὺ δέρνω ἑκατὸν εἴκοσι κιλά!

Ἐξαφνα ὁμοῦς ὁ Λιγνός βγάξει ἕνα ἐπιφώνημα ἀγαλλιάσεως.

— Κύττα ἐκεῖ κάτω, ἀδερφάκι, τί γράφει, καλὰ πὺ ἔμαθα καὶ τὸ ἀλφάβητο στὸ ταξεῖδι. «Μύλοι τοῦ Παιπέση!» Δίχως ἄλλο θὰ βροῦμε ἐδῶ μπόλικο φωμί, κι' ἔχω μιὰ πείνα!

— Σωθήκαμε, λέει ὁ Χοντρός, πεπόνη καὶ φωμί, τί ἄλλο θέλομε!

Καὶ δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ στὸ γαῖδαρο γιὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα, φθάνουν μπροστά στὸ μαγαζάκι.

— Ποῦ εἶνε ὁ φούρνος ἄραγε, σκέπτεται ὁ Λιγνός, καὶ κάνοντας νοήματα στὸν καταστηματοῦρα προσπαθοῦν νὰ ἐξηγηθοῦν.

Ἐκεῖνος τοὺς τραβάει μέσα καὶ τοὺς δείχνει τὰ θαρέλια, ἐνῶ συγχρόνως ἀνοίγοντας τὴν κάνουλα ἐνὸς βαρελιοῦ γεμίζει ἕνα ποτῆρι μ' ἕνα χρυσαφένιο ρευστὸ καὶ τὸ βάζει κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Λιγνοῦ.

Ὁ Λιγνός ἀνοίγει τὰ ρουθούνια του,

γουρλώνει τὰ μάτια του, κουνάει νευρικὰ ταυτιά του καὶ χωρὶς πολλὰ-πολλὰ ἀρπάξει τὸ ποτῆρι καὶ μιὰ καὶ κάτω.

— Ρετσινάτο, τοῦ φωνάζει ὁ καταστηματοῦρα στ' αὐτί, ἐνῶ ὁ Λιγνός περνάει καὶ ξαναπερνάει τὴ γλῶσσα του γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλια του.

Καὶ σκουντῶντας, τὸν Χοντρό :

— Δοκίμασε, δοκίμασε, τοῦ λέει, κατ' εὐθείαν στὸν Παράδεισο θὰ βρεθῆς!

Ὁ Χοντρός δοκιμάζει, ὁ Λιγνός ξαναδοκιμάζει, καὶ ὁ καταστηματοῦρας γεμίζει καὶ ξαναγεμίζει τὰ κατοστάρια.

Στὸ τέλος ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός ἔχουν μεταβληθῆ σὲ τρικλίζοντα βυτία.

Πρέπει ὁμοῦς καὶ νὰ πληρώσουν· κάνουν συμβούλιο μεταξύ τους κι' ἀποφασίζουν ἀντὶ ἄλλης πληρωμῆς νὰ ἐγκαταλείψουν ἐκεῖ τὸ γαῖδαράκι μὲ τὰ πεπόνια.

Κουτσά, στραβά, ἐξηγοῦνται, ὁ καταστηματοῦρας δέχεται, καὶ ἐνῶ ἄλλοῦ πατᾶνε κι' ἄλλοῦ βρίσκονται, ξαναπέρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

— Πῶς αἰσθάνεσαι, Χοντρέ, ρωτᾶει ὁ Λιγνός, μόλις βρίσκοντας τὰ λόγια του.

— Γιατί, ρωτᾶει θυμωμένος ὁ Χοντρός, μήπως νομίζεις πῶς εἶμαι μεθυμένος;

— Δὲν ξέρω, ἐγὼ πάντως δὲν εἶμαι, ἀπαντᾶει ὁ Λιγνός βγάζοντας ἐπισημῶτα τὸ καπέλλο του σ' ἕνα δένδρο.. πὺ περνοῦσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ὅσο γιὰ σένα...

— Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι, δὲν μὲ βλέπεις πῶς περπατᾶω, ντρίτος σὰν κολῶνα

λέει ὁ Χοντρός, ἐνῶ κουνδυεῦει νὰ στρωθῆ χάμω φαρδῶς πλατύς.

— Ἄ! σὲ παρακαλῶ...

— Ἐγὼ σὲ παρακαλῶ...

— Μὴ μὲ προσβάλῃς...

— Ἐσὺ νὰ μὴ μὲ προσβάλῃς...

Καὶ οἱ δύο καλοὶ μας φίλοι, μαλώνοντας φωνάζοντας... καὶ τρικλίζοντας φθάνουν τέλος στὴν Ἀλυσσίδα.

Δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ διασχίσουν τίς γραμμὲς τοῦ Λαρισσαῖκου, καὶ ὁ Λιγνός βάζει τίς φωνές:

— Δυστυχία μας, δυστυχία μας, πᾶνε τὰ κεφάλια μας, πᾶνε τὰ κεφάλια μας...

— Τί ἔπαθες καλὲ φωνάζει ὁ Χοντρός, τρελλάθηκες;

— Τί τρελλάθηκα, Χοντρέ, κύτταξε ἐκεῖ κάτω, ἕνας ξεπεσμένος λόρδος ἐπῆρε τὰ κεφάλια μας καὶ τὰ κρατᾶει ἀπὸ ἕνα σπάγγο, κύτταξε, κύταξε, φουσκώνουν, κι' ἀνεβαίνουν, ... θὰ τοῦ φύγουν, ἄχ! θεέ μου τί θὰ γίνουμε, πιάστα πιάστα!

— Καὶ ὁ Λιγνός ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Χοντρό πὺ χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ γιατί τρέχει ἀπὸ πίσω του, ρίχνεται σ' ἕνα μικροπωλητὴ μπαλονιῶν καὶ τὸν σπάζει στὸ ξύλο.

Ἡ Ἀλυσσίδα ὄλη σηκώνεται στὸ ποδάρι, φωνὲς ἀλλαλαγμὸς, πανζουρλισμὸς.

— Δυὸ φουστανελάδες, πὺ λυσιάξανε πιάστε τους, πιάστε τους, θὰ μᾶς φᾶνε.

Κι' ἀρχίζει τὸ κυνηγητό.

Ὁ Λιγνός κοὶ ὁ Χοντρός πὺ ξεμεθῶσανε πιά τρέχουν, τρέχουν, ὁ κόσμος τοὺς κυνηγᾶει, ὁ Χοντρός χάνει τὰ τσαρούχια του, ὁ Λιγνός χάνει τὴν φούντα του, καὶ δὸς του καὶ τρέχουν.

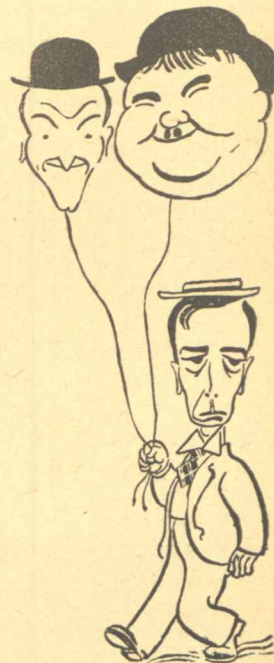
Τέλος ἡ ἀστυνομία ἐπεμβαίνει.

Τηλεφωνῆστε στὸν πυροσβεστικὸ λόχο! φωνάζει ὁ κόσμος, πὺνε ὁ μπόγιας χάθηκε; φωνάζουν ἄλλοι.

Μὲ τὰ πολλὰ τέλος ἡ ἀστυνομία κα-

τορθώνει νὰ ἐπιβληθῆ καὶ δυὸ γεροὶ πολιτισιμένοι κάνουν καλὰ τοὺς δύο φιλαράκους μας.

Χωρὶς πολλὰ, πολλὰ, βρίσκονται στὸ τμήμα ὅπου μιὰ σύντομη ἐξέτασις ἀποδεικνύει, πῶς δὲν εἶναι φουστανελάδες, πῶς δὲν εἶναι οὔτε κᾶν βρωμηροί, καὶ τὸ

χειρότερο πῶς στεροῦνται ἀπὸ βιβλιάρια ταυτότητος καὶ διαβατήρια.

Δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ τοὺς ἀπελάσουν, ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, θὰ περάσουνε μιὰ νύχτα στὸ φρέσκο καὶ αὔριο μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ ἀστυνομία θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον της.

Ψυχραιμία φιλοσόφου

Ἐνας φιλόσοφος ἦταν ἀπησοχλημένος μὲ τίς μελέτες του, ὅταν ὁ ὑπηρέτης του εἰσορμᾶ στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ λέει :

— Κύριε, τὸ σπίτι ἐπιασε φωτιά!

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν γυναῖκα μου, ἀπήντησε ὁ φιλόσοφος χωρὶς νὰ κουνηθῆ ἀπὸ τὴν θέσι του, ξέρεις ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνακατόνομαι μὲ τὸ νοικοκυριό.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Σὰς ἐνδιαφέρει; τὸν ἐρώτησε ὁ ὑπάλ-
ληλος.

—Ναί, πολὺ ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ καὶ ὕστερα
διευθύνθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ.

—Δοιπὸν; τὸν ἐρώτησε ὁ Διευθυντῆς μό-
λις τὸν εἶδε, θὰ ἀρνήθηκε βέβαια νὰ σὲ
δεχθῆ ὁ πρωθυπουργός.

—Ναί, ἀρνήθηκε.

—Τὸ περίμενα.

—Ναί μὰ γὼ τὸν εἶδα κ' ἔγραψα τὸ ἄρ-
θρο μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Διευθυντοῦ ἔλαμψε.

—Ἄ! καλὰ λέω πὼς εἶσαι ὁ ἄσσοις τῶν
ρεπόρτερ. Καὶ πὼς τὰ κατάφερες;

—Θὰ σὰς πῶ ἀργότερα. Τώρα πρέπει νὰ
ἐξακαθρίσω μιὰ ὑπόθεσι πού μοῦ φαίνεται
ἀρκετὰ σκοτεινὴ.

—Ἐχει ἐνδιαφέρον;

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε ἀκόμη.

—Γιὰ τί πρόκειται;

—Γιὰ κάποια μικρὴ ἀγγελία.

Καὶ κρίν προφθάσει νὰ δῆ τὴν ἐκκληξί
πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ διευ-
θυντοῦ του ὁ Ζὰκ ἔγινε ἄφαντος.

—Μόλις βρέθηκε στὸν δρόμο σταμάτησε
ἕνα ταξί κ' ἔδωσε τὴν διεύθυνσι, ὁδὸς Γκα-
σαντι 23. Ἦταν ἕνας μικρὸς δρόμος πίσω
ἀπὸ τὴν Δημαρχία, ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ κατέ-
βηκε, ἔδωσε ἐντολὴ στὸν σωφὸρ νὰ περὶ-
μένη κ' ἐδιάβασε στὴν πόρτα τὴν ἐπιγρα-
φή: «Ἐνοικιάζονται γραφεῖα ἐπιπλωμένα
μὲ τὴν ἡμέρα καὶ μὲ τὸν μῆνα».

—Μπᾶ! αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον,
εἶπε, καὶ προχωρῶντας ἐρώτησε τὸν θυρωρό:
Κάθεται κανένας Σέργιος ἐδῶ;

—Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

—Σὰς φαίνεται παράξενη ἡ ἐρώτησίς
μου;

—Μά, ναί, τὸ ὁμολογῶ, γιατί δὲν εἶναι
μιὰ ὥρα πού ἦλθε κ' ἐνοικίασε ἕνα γρα-
φεῖο ὁ κ. Σέργιος γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Αὐριο
θὰ ἔλθῃ.

—Πολὺ καλά, θὰ ξανάρθω αὐριο τὸ πρωί.

Ξαναμπήκε στὸ ταξί καὶ ἔφυγε ἀφοῦ
ἔδωσε τὴν διεύθυνσι: «Ὀδὸς ντὲ Μιρομανέλ.
Ἦταν ἡ διεύθυνσις τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἦταν ὅσο ἔτρεχε τὸ ταξί ὁ Ζὰκ μονολογοῦσε:

—Αὐτὸς ὁ Σέργιος ἐνοίκιασε ἕνα γρα-
φεῖο γιὰ τρεῖς μέρες γιατί; Γιὰ νὰ δέχεται
ἀσφαλῶς αὐτοὺς πού θὰ διαβάσουν τὴν ἀγ-
γελία. Δὲν θέλει ἄρα νὰ ξέρουν πού κατο-
κεῖ. Κάτι ὑποπτο κρύβεται μέσα σ' αὐτό...
Κι' ἔπειτα γιατί αὐτὴ ἡ ἀμοιβὴ τῶν 20.000
φράγκων γιὰ ἕνα ψεύτικο κολλιέ; Ἐξακο-
λούθησε νὰ σκέπτεται κ' ἔξαφνα φώναξε
στὸν σωφὸρ:

—Στάσου μιὰ στιγμή.

Εἶχε δὴ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἕναν Ἑ-
βραῖο πού πουλοῦσε χαλιὰ καὶ περιδέρια.
Ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε:

—Πόσο τὰ κολλιέ;

—Πενήντα φράγκα, κύριε.

—Πόσες πέρες ἔχουν.

—Δὲν τὶς μέτρησα, κύριε. Ὁ ρεπόρτερ
ἐπῆρε ἕνα κολλιέ κ' ἄρχισε νὰ μετρήῃ.
Εἶχαν μονάχα πενήντα ἐξὶ πέρες.

—Ἀγοράζω δύο γιὰ πενήντα φράγκα,
εἶπε.

—Μά, κύριε, κάνουν πενήντα φράγκα τὸ
ἕνα.

—Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω πενήντα γιὰ τὰ δύο
καὶ σοῦ λέω πὼς δὲν εἶσαι χαμένος.

Ὁ Ἑβραῖος σκέφθηκε λίγο κ' ὕστερα ἔ-
δωσε τὰ δύο κολλιέ στὸν φίλο μας πού
ἔσπευσε νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ ξαναφύγῃ μὲ
τὸ ταξί.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔτρεξε στὴν ὁδὸν Γκα-
σαντι 23 κ' ἐπαρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο
τοῦ κ. Σέργιου.

Ἐδῶρθε τότε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν περι-
εργο ὑποκείμενο ποῦχε δὴ τὴν πρωτεργαία
στὸ λογιστήριο τοῦ «Παρατηρητοῦ».

—Ἐρχεσθε γιὰ τὴν ἀγγελία; τὸν ρώ-
τησε μόλις τὸν εἶδε.

—Μάλιστα. Ἦθα ἕνα κολλιέ πού συμπί-
πτει νὰ εἶναι ὅπως αὐτὸ πού περιγράφετε. Τὸ
ἦθα τὶς 10 Ὀκτωβρίου μέσα σ' ἕνα ταξί.

—Νὰ τὸ ἰδῶ σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Ζὰκ ἔδειξε τὸ κολλιέ καὶ εἶδε πὼς ὁ
συνομιλητῆς του τὸ ἄρπαξε μὲ μιὰ ἐξιμμε-
τικὴ ταχύτητα, ἐμέτρησε τὶς πέρες, ὕστερα
ἔξετασε τὴν πιὸ χονδρὴ πού ἦταν στὴ μέση
καὶ ἀφοῦ ἄναψε μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα τὴν
ἐπλησίασε κοντὰ στὸ φῶς κ' ἐκτύπησε.

—Δὲν εἶν' αὐτό, εἶπε.

—Λυπούμαι πολὺ, ἔκαμεν ὁ Ζὰκ καὶ χω-
ρὶς νὰ προσθέσῃ περισσότερα ἐχαιρέτησε
κ' ἔφυγε.

Καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα συναντᾷ μιὰ
κυρία καὶ τὴν σταματᾷ μὲ πολλὴ εὐγένεια:

—Μήπως ἔρχεσθε γιὰ τὸ κολλιέ; τὴν ἐ-
ρωτᾷ.

—Μάλιστα, ἀπαντᾷ αὐτὴ καὶ νομίζουσα
πὼς ἔχει μπροστά της τὸν Σέργιο τοῦ δίνει
τὸ κολλιέ.

Ὁ Ζὰκ τὸ πέρνει δῆθεν νὰ τὸ κυτιάξῃ
τὸ βάζει στὴν τσέπη του καὶ τῆς ἐπιστρέφει
πίσω τὸ δικό του.

—Δὲν εἶναι αὐτὸ κυρία μου, ἀλλὰ ὅπως
δήποτε ἀφήστε μας τὴν διεύθυνσί σας μπο-
ρεῖ νὰ θελήσουμε νὰ σὰς ζητήσουμε καμ-
μιὰ πληροφορία.

Ἡ κυρία ἀπογοητευμένη ἔδωσε τὸ ἐπι-
σκεπτήριό της καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ζὰκ ἐμπήκε τότε στὸ πλησιέστερο κα-
φενεῖο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κολλιέ
κ' ἐκτύπησε προσεκτικὰ τὴν χονδρὴ πέρα.

Φυσικὰ ἦταν κ' αὐτὴ ψεύτικη, μὰ ἐν
τούτοις φαινόταν σὰν κάτι νὰ εἶχε μέσα.

Τὴν ξεπέρασε καὶ τὴν ἔσπασε μὲ τὸ τα-
κοῖνι του. Εἶδε τότε μέσα μιὰ μπαλλίτσα
ἀπὸ μεταξωτὸ χαρτί, τὴν ξεδίπλωσε καὶ δὲν
ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν γραμμένο κάτι
Ρωσικά.

—Πρέπει νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Μερκόφ
νὰ μοῦ τὸ μεταφράσῃ εἶπε καὶ μιὰ καὶ δύο
ἔτρεξε στὸν φίλο του τὸν Μερκόφ, ἕνα
Ρῶσσο μηχανικό. Αὐτὸς τοῦ μετάφρασε τὰ
γραφομένα πού ἔλεγαν: «Γὴν Παρασκευὴ
βράδυ πρόκειται νὰ γίνῃ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ
στρατηγοῦ Ντομπροτζίλ ἔξω ἀπὸ τὴν εἰσοδο-
τῆς Ρωσικῆς λέσχης στὴ λεωφόρο Μον-
παρνάς. Ἀκολουθήστε τὸ σχέδιο X 27 τῆς
Γκεπεοῦ Μόσχας».

—Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ζὰκ, κατάλαβα τί
τρέχει.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ περισσότερες ἐξηγή-
σεις ἔσπευσε ἀμέσως στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀ-
στυνομίας καὶ κατήγγειλε ὅσα γνωρίζομε.
Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Σέργιος συνελαμβάνετο καὶ

ἀπεδεικνύετο ὅτι τὸ πραγματικὸ του ὄνομα
ἦταν Στέφαν Βιτκόβσκυ ἀρχηγὸς τῆς μυστι-
κῆς ὀργανώσεως Γκεπεοῦ στὸ Παρίσι. Τὸ
κολλιέ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Μόσχα ὅπου ἦτο
τὸ Κέντρον καὶ εἶχε παραδοθῆ στὸν ἴδιο τὸν
Βιτκόβσκυ ἀπὸ εἰδικὸν ἀπεσταλμένο πού τοῦ
τὸ παρέδωσε στὰ χεῖρα στὸν σταθμὸ τῆς
Λυών. Ὁ Βιτκόβσκυ τὸ εἶχε χάσει μέσα στὸ
ταξί πού τὸν εἶχε μεταφέρει σπίτι του.

Ἔτσι χάρις στὴ παρατηρητικότητα καὶ τὴν
ῥομφαίαν τοῦ Ζὰκ Ρομπέρ ὁ στρατηγὸς
Ντομπροτζίλ ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα

καὶ ἡ Ἀστυνομία συνέλαβε ἕναν ἀπὸ τοὺς
κυριωτέρους πράκτορας τῆς φοβερῆς ὀργα-
νώσεως Γκεπεοῦ.

Ὁ «Παρατηρητῆς» πρῶτος φυσικὰ ἀνήγ-
γηλε τὴν εἰδησιν μὲ ἄρθρον εἰς τὴν πρώτην
σελίδα ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν Ζὰκ Ρομπέρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Μία ἔρευνα στὸ Μοῦνδεν

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Διευθυντῆς τοῦ «Παρα-
τηρητοῦ» εἶχεν ἐμπιστευθῆ στὸν Ζὰκ ἕνα πολ-
λὸ σπουδαῖο ρεπορτάζ, ἕνα ρεπορτάζ πού τὸν
ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ
βρεθῆ στοὺς ἀντίποδας στὴν Μαντζουρία. Ἐ-
πρεπε νὰ πάῃ ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ
ποῖα ἦσαν τὰ σπουδαῖα γεγονότα πού ἐχό-
ριζαν τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία. Μόλις
ἔφθασε στὸ Μοῦνδεν τὴν πρωτεύουσαν τῆς
Μαντζουρίας ἄρχισε τὴν περιοδεία του συν-
οδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀρθούρο Μελισιέ, τὸν
μόνιμο ἀνταποκριτὴ τοῦ «Παρατηρητοῦ»
πού ἦταν ἐγκατεστημένος ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπο-
μένην ἄρχισε νὰ στέλνῃ σειρὰν τηλεγραφή-
μάτων ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς Σινο-ιαπωνι-
κῆς ρήξεως.
(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μυθολογία μας

Ἡ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Εἶπαμε πῶς ἔντεκα ὑποτακτικοὶ Θεοὶ βουθούσανε τὸν Δία στὴν διοίκησι τοῦ κόσμου. Οἱ δυὸ ἦταν τ' ἀδέλφια του, ὁ Ποσειδῶν κι' ὁ Ἄδης ἢ Πλούτων, ὅπως κι' ἄλλοιῶς λεγότανε. Οἱ ἄλλοι ὀκτὼ ἦσαν παιδιὰ τοῦ βασιλῆα πὸν τοῦδ' ἦ Ἡρα, στερνὴ του γυναικά, πὸν μ' αὐτὴ βασίλευε στοῦ Ὀλύμπου τὰ παλάτια.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Θεοί, μὲ τὴ βασίλισσα, τ' ἀδέλφια καὶ παιδιὰ εἶχαν ἀπόλυτη ὑποταγὴ στὸν Δία· κι' αὐτοὶ εἶναι οἱ δώδεκα Ἑλληνικοὶ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Οἱ Ἑλληνες στὸν ὁμορφὸ τόπο τὸπο ξεχώρισαν τὸ ξημέρωμα τῆς γῆς, τὸ φῶς, τὴν λάμψι, τὴν ὁμορφιά τοῦ γαλάζιου Οὐρανοῦ καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ λατρεύανε τὸν Φοῖβο πὸν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα Θεοὺς, Ἀπόλλων ὅπως κι' ἄλλοιῶς λεγότανε, παιδὶ τοῦ Διός.

Πίστευαν πῶς τὸ δούλεμα πὸν μὲ τὴν φωτιὰ πέρνον τὰ σίδηρα καὶ γίνονται ἐργαλεῖα, πὸν μ' αὐτὰ οἱ τέχνες πρόδεδωκεν, ὀφείλονται στὸν Ἡφαιστο, πὸν κυβερνώνας πρῶτα τὶς φωτιὲς τοῦ Οὐρανοῦ, τὶς ἔφερε καὶ κάτω ἐδῶ στὴ γῆ, οὐράνιο δῶρο στοὺς ἀνθρώπους.

Φοβοῦντο τὸν Ἄρη γιατί ἀπ' αὐτὸν ἐρχόταν καταστροφὲς καὶ πόλεμοι.

Τῆς οἰκογενείας θεὰ εἶχαν τὴν Ἑστία πὸν αὐτὴ φανέρωνε στοὺς ἀνθρώπους τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ πὸν βασιλεύει μέσα ἐκεῖ εἰρήνη κι' ἐργασία.

Ἡ Ἄρτεμις εἶχε τὰ δάση, πὸν ἀπ' αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι πέρναν ξύλα γιὰ νὰ φτιάχνουν σπίτια καὶ καράβια καὶ ἡ Δήμητρα προστάτευε τὴν γῆ πὸν δίνει τοὺς καρποὺς τροφὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Κι' ὁμορφιά πὸν χωρὶς αὐτὴ ὁ κόσμος δὲν θάτανε καλὸς εἶχε θεὰ τὴν Ἀφροδίτη.

Τέλος ἡ Ἀθηνᾶ, τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ

παιδὶ τοῦ Διός, ἦταν ἡ σοφὴ θεὰ πὸν μὲ τὴν προστασία τῆς κιστήκανε οἱ πόλεις.

Αὐτοὶ εἶναι ὅλοι οἱ δώδεκα Ὀλύμπιοι Θεοί. Εἶναι δηλαδὴ ἡ φύσις πὸν οἱ παλαιοὶ λατρεύανε, γιατί ἀπὸ τὴν φύσι ἔνοιωθαν πῶς πέρνον τὴ ζωὴ στὸν κόσμον τοῦτον.

Κι' ἀπὸ τὴ φύσι αὐτὴ φυιάζανε οἱ ποιητὲς τοὺς Θεοὺς, πὸν εἶχανε γι' αὐτοὺς βωμοὺς καὶ ἱερὰ σὲ κάθε οἰκογένεια, σὲ κάθε γενιὰ καὶ φατρία. Κι' ὅταν μετεφερόντο τοὺς ἔπεραν μαζὶ τους καὶ τοὺς στήναν στοὺς καινούργιους τόπους.

Τέτοιοι Θεοί—φατριοὶ καὶ οἰκογενειακοὶ—χιλιάδες λογιῶν ἦταν στῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη κι' οἱ ταξειδιῶτες, πὸν ὅπως ἔχομε πῆ ἐρχόντουσαν ἀπὸ κεῖ, ἐδῶ κάτω στὴν Ἑλλάδα, ὅσοι μένανε καὶ δὲν γυρίζαν πίσω φέρνανε καὶ τοὺς θεοὺς τους, ξύλινα ἢ λίθινα ἀγαλμάτια—ξόγανα—πὸν μοιάζαν πὸν πολὺ στὴ φαντασία παρὰ στ' ἀληθινὰ τοὺς Θεοὺς πὸν παριστάναν.

Καὶ ἀπὸ τοὺς Θεοὺς αὐτοὺς πὸν φέρναν οἱ Ἀνατολίτες ξεκαθαρίστηκαν οἱ δώδεκα τοῦ Ὀλύμπου, οἱ Ἑλληνικοὶ Θεοὶ πὸν ἀπὸ ἐδῶ τοὺς πῆραν καὶ στὴ Ρώμην καὶ ἀκόμη πὸν πέρα καὶ μ' αὐτοὺς πὸν δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὴ ἡ φύσις δημιουργήσαν θρησκεία πὸν μ' αὐτὴ κρατήθηκε ὁ κόσμος τῆς Εὐρώπης ὅλης ὡς τὴν ὥρην πὸν γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ἀργότερα θὰ ἤθελα νὰ δοῦμε πῶς κατώρθωσαν οἱ Ἑλληνες νὰ ξεπεράσουν ὅλο τὸν κόσμον στὸν πολιτισμὸ, ἐνῶ καθὼς εἶδαμε ὡς τώρα, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολὴ πῆραν καὶ τὴν θρησκεία τους καὶ γενικὰ ὅλη τὴν πρόοδο πὸν μ' αὐτὴ ξεχώρισαν ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους.

Τέλος τοῦ Α' Μέρους.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Μιὰ Ἐκδρομὴ

Ἐγώ, καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι μου μέيناμε σύμφωνοι νὰ κάμωμε μιὰ ἐκδρομὴ στὸ μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλία πὸν εἶναι στὴν κορφὴ ἑνὸς λόφου. Τὸ βουναλάκι αὐτὸ ἀπὸ μακρὰ φαίνεται σάν κρεμασμένος πολυέλαιος, παληῶς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ξεκινήσαμε γλυκοχάραζε. Μιὰ ἡσυχία ἦταν ἀπλωμένη παντοῦ, κάπου κάπου, ἀκούγονταν τὸ γαύγισμα κανενὸς σκύλου ἢ κανένα λάλημα πετεινοῦ. Ἡ πρωϊνὴ αὔρα χαίδευε ἀπαλά ἀπαλά τὰ κόκκινα καὶ χαρωπὰ πρόσωπά μας.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε στὴ κορφὴ τοῦ μικροῦ λόφου.

Τὸ θέαμα ἦταν μαγευτικό, γάτο στὴν πεδιάδα τὰ στάχνα ἔμοιαζαν σάν μιὰ πράσινη θάλασσα. Κομμάτια γῆς ὄργωμένα ἔμοιαζαν σάν μολυβένια. Ἀριστρά μας ὑψόνονταν μὲ ὑπερφάνερα ἀπὸ χροῖνα χτισμένο τὸ πελώριο Κάστρο. Στὰ πόδια μας κυλοῦσε ἀργὰ, ἀργὰ ὁ Λιθαῖος. Ἐμεῖς σκορπισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέχαμε καὶ γελοῦσαμε σάν ἀμέριμνες πεταλλοῦδες... Ἡ φωνὴς μας καὶ τὰ γέλοια μας ἀντηχοῦσαν στὰ γύρω βουνὰ καὶ δίσση τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητος.

Ἡ ὄρα περνοῦσε γογγόρα, γογγόρα, ἦταν μεσημέρι, δὲν φουσουσε καθόλου καὶ ἔκανε μιὰ ζέστη πνιγερή. Ὁ ἥλιος ἔπεφτε κατακέφαλα, στὰ μετωμένα κορμὰ τῶν θειοστάδιων. Τὰ δένδρα ἀσάλευτα ἔμοιαζαν μὲ σκελετοὺς... Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνει. Στὴ δύσι ὁ ἥλιος φαινόταν σάν φλογισμένος, ἡ τελευταῖε του ἀχτίδες καθρεφτίζονταν μέσα στὰ κρυσταλένια νερά τοῦ Λιθαίου. Ἀφοῦ δεχτήκαμε καὶ τὰ τελευταῖα του χαμόγελα ξεκινήσαμε ἀργὰ ἀργὰ γιὰ τὰ σπίτια μας σάν τὸν κουρασμένο ζευγολάτη.

Θεόφιλος Κ. Ἀριστόπουλος
Τρίκκαλα Ἰουνίους 1933.

Τὸ Τριαντάφυλλο

Ἡ πρώτεις ἀχτίτες τοῦ ἡλίου πέσανε στὰ μάτια μου. Πετᾶχτηκα ἄπάνω, ἕνα δροσερὸ ἀεράκι ἔμπαινε στὸ δωμάτιο ἀπ' τὸ ἀ-

νοιχτὸ παράθυρο. Σηκώθηκα, ντύθηκα γογγόρα - γογγόρα κι' ἀφοῦ ἔτοιμάσθηκα ἐβγήκα ἔξω καί περπατοῦσα στὸν κῆπο παρατηρῶντας μὲ προσοχὴ τὸ κάθε λουλούδι. Σὲ λίγο τὸ μάτι μου ἔπεσε σ' ἕνα τριαντάφυλλο πὸν μόλις ἀνοιγε τὰ φύλλα του.

Α! τι ὄραιο πὸν ἦταν, ῥόδο-κόκκινο καὶ δροσερὸ σάν ἕνα παιδάκι χαρούμενο καὶ ὁμορφο.

Ἦταν γεμμένο στὴν ἀγκαλιά τῶν ἄλλων λουλουδιῶν πὸν ἦταν τριγύρω του, φαινόταν σάν νὰ γελοῦσε τὸ νεόφερτο αὐτὸ τριαντάφυλλο.

Τὸ ἔβλεπα καὶ δὲν μπορούσα νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ κεῖ.

Τέλος ἀφοῦ περιεργάσθηκα καὶ ἄλλα ἄνθη, ἔφυγα καὶ ἐπῆγα νὰ διαβάσω.

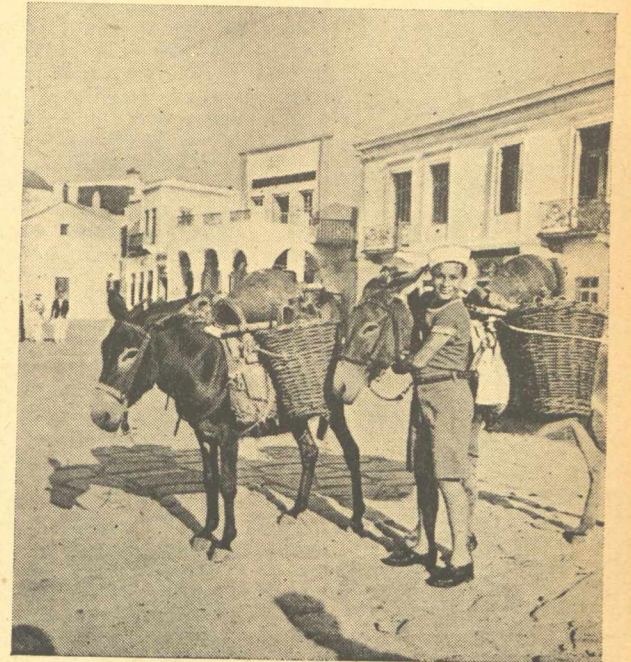
Ἦστερα ἀπὸ 2-3 μέρες ἔτρεξα ἐπίτηδες νὰ τὸ ἰδῶ, ἀλλὰ ἡ χαρὰ μου μετεβλήθη σὲ μιὰ ἀ-

πέραντη λύπη ὅταν βλέποντας τὸ τριαντάφυλλο πὸν μόλις εἶχε ἔρθει στὸν κόσμον πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε πλέον μαραθῆ, τὰ ὄρατα του φύλλα κοίτονταν τώρα στὸ χῶμα κιτριμισμένα καὶ μαραμένα.

Ἄνθος τοῦ Μαΐου

Τὸ Ριζόκαστρο

Στὴν νοτιοανατολικὴ μεριά τοῦ χωριοῦ μου κάνο σ' ἕνα βουναλάκι βρίσκεται ἕνα πανάρχαιο βενετσιάνικο κάστρο, πὸν τὸ λένε Ριζόκαστρο ἢ Ἐριζόκαστρο. Τὸ λένε ἔτσι γιατί αὐτὸ τὸ κάστρο ἦταν ἡ κατοικία τοῦ τελευταίου βενετσιάνου διοικητοῦ τῆς Εὐβοίας Ἐριζοῦ. Συγκοινωνεῖ μὲ μιὰ ὑπόνομο μεγάλη μὲ τὸν πύργο πὸν βρίσκεται στὴν παραλία τοῦ χωριοῦ μου. Στὶς 15 Μαΐου εἶχαμε πάει ἐκδρομὴ στὸ κάστρο αὐτὸ. Λίγο παρακάτω σ' ἕνα κατὰφυτο ἀπὸ δένδρα μέρος βρισ-

Ὁ πρώτος συνδρομητὴς μας στὸ Παρίσι Γεώργιος Τρικύλου, ὁ ποῖος ἐργάζεται δραστηρίως γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας στὴν Γαλλία. Τὸν βλέπομε μὲ τ' ἀγαπημένα του γαῖδουράκια, ἐνῶ παρεθέρριζε στὴν γραφικὴ Μύκονο πῆρουν τὸ καλοκαίρι.

Ἐξ ἀκρογιάλι

Σὲ μαγευτικό ἀκρογιάλι μιά μητέρα μὲ παιδί, πρὸς τὴ θάλασσα κοιτάζει λές, προσμένει κάτω τι.

Προχθὲς εἶχε τρικυμία κι' ὁ πατέρας ὁ καλός, πού στὸ ψάρεμα ἔιχε πάει δὲν ἐφάνει στὸ γιαιλό.

Τὸ παιδάκι τῆ: κοιτάζει, πού κοντὰ τῆς χαρωπὸ στά νερά βουτᾶ μὲ χάρη, δίχως ἔννοια καὶ καῦμο.

Παρηγοριὰ γλυκύτατη, στὰ βάσανά τῆς μόνη, ἔχει τὸ πρόσωπο μικρὸ πού δίπλα παίζει χαρωπὸ. Φεβρουάριος 1933

Αἰκ. Σ. Σβορώνου

Τὸ καμένο δάσος

Ἐσκίγησα κι' ἐγὼ χθὲς γιὰ νὰ [πᾶω σὲ δάσος πούταν θαλερὸ λίγο ψωμί μονάχα γιὰ νὰ φάω μαζί μου εἶχα καὶ νερό.

Σὰν ἔφθασα ἐκεῖ μεγάλη φρίκη σταμάτησε κι' ἐμὲ καὶ τὴν καρδιά δὲν ἔμνευε πιά δένδρο μαῖτε ρεῖκι γιὰ κάθισμα στὰ πάμπολλα πού- [λιά

Ἦταν ἀπέραντο ἕνα δάσος ἀπὸ [μαῦρα δένδρα, πού κάποτε πρασίνιζαν [κι' αὐτά, τώρα καμένα... μὲς τὴν λαῦρα ὁ στρατοκόπος κουρασμένος προ- [σπερνᾶ.

Δαμ. Γ. Κορ.

κεται μιά ἐκκλησοῦλα μὲ μιά πη- γή. Στὸ μέρος αὐτὸ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχε γίνη ἕνα θαῦ- μα. Κάθε χρόνο γίνεται καὶ πα- νήγυρις στὸ μέρος αὐτό. Τὸ κά- στρο αὐτὸ δὲ χρησιμεύει σὲ τί- ποτε τώρα, παρὰ μόνον γιὰ φο- λητὰ τῶν κουκουβαγιῶν, πού κά- θε βράδυ μὲ τὴ λυπητρῆ τους φωνὴ τραγουδοῦν τὴν παλιὰ δό- ξα καὶ τὴ σημερινὴ του παρακμῆ.

Λεωνίδας Παπανικολάου

Ἐλπίδες

Ἐλπίδες, καλὲς συντρόφισσες, παρηγορητρες: κάθε θνητοῦ, σὺς τὸ βοτάνι τοῦ κάθε πόνου, σὺς τὸ γλυκάδι κάθε ποιοτοῦ.

***

Ἐλπίδες, ῥιζωμένες βαθειὰ σ' ὄλων τὰ στήθεια, πού περιμένουμε, πότε νὰ γίνετε ἀλήθεια

***

Ἐλπίδες, κλωστή πού δένεται ὁ ἀσπρομάλλης μὲ τὴ ζωῆ. Ἐλπίδες σὺς πού στοὺς νέους (δίνετε θάρρος καὶ δράσης πνοή.

***

Κι' ὅμως πόσους γελᾶτε, πόσους δὲν γίνεσθε πλανητρες, καὶ μένετε ὡς τὸ τέλος ἐλπίδες ψεύτρες.

Διονύσιος Ἀντανασιώτης

Τιμολέων Στραβοκανιάς

Σήμερα θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἀξιότιμον κύριον Τιμολέοντα Στραβοκανιά. Μὴ νομίζετε πὼς εἶναι κανένας σπουδαῖος φιλό- σοφος ἢ ἀρχαιολόγος ἢ ποιητὴς ἢ θεολόγος ἢ ζωγράφος. Δὲν εἶναι τίποτα ἀπ' αὐτά. Ποτὲ δὲν θὰ μαντέψετε τί εἶναι. Θὰ σᾶς τὸ πᾶ λοιπὸν ἀργότερα. Ὁ Τι- μολέων εἶναι πάρα πολὺ νέος, τὸ μυαλό του δὲν ἔχει πῆξει ἀ- κόμα καὶ γιαντὸ εἶναι πολὺ πε- σματάρης. Εἶναι ἐπίσης πολὺ ὑπναρᾶς καὶ φωνακλᾶς. Δεν τολ- μάει κανεὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ καὶ ἀρχίζει τὴν γροῖνια καὶ τὶς φω- νές, καὶ ἡ τεμπελιά του καὶ ἡ λαιμαργία του δὲν ἔχουν ὄρια. Ἐχει ἕνα πελώριο κεφάλι. Τὸ ἕνα του μάτι εἶναι μιόκλειστο καὶ τσιμπλισμένο, τὸ ἄλλο ἐν- τελῶς καλά.

Τὰ μπροστινὰ του πόδια πάνε πρὸς τὰ μέσα, τὰ δὲ πσινὰ του πρὸς τὰ ἔξω. Ἐχει μιά οὐρὰ φιλή, μακρεια καὶ ὄλο... φύλους. Τὸ... χρώμα του εἶναι γκριζο- καὶ τέλος αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρό- σωπο, ὁ Τιμολέων Στραβοκανιά- ἰας εἶναι ὁ γιγιός... τοῦ Μανώλη καὶ τῆς Γκάμπυ, τῶν ὁποίων τοὺς μεγαλοπρεπεῖς γάμους θὰ δια- βάσατε βέβαια ὄλοι στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ μας.

Παπαγαλλάνι

Παιδικὸ γέιο

Ὁ Μπαμπᾶς. — Παληόπαιδο θὰ σὲ σκοτώσω.

Ντιντῆς. — Τόσο τὸ καλλίτερο εἶμαι ἀσφαλισμένος. Κτύπα θὰ πάρης τὴν ἀποζημίωσι, Μπαμπᾶ.

Θ. Κ. Ἀριστόπουλος

***

Καθηγητῆς. — Πῶς, Νίκο, τὸ «Θανάσης» τὸ γράφεις μὲ ὑπο- γεγραμμένη;

Νίκος. — Καὶ μάλιστα μὲ δύο ὑπογεγραμμένες.

Καθηγητῆς. — Γιατί; Νίκος. — Ἀφοῦ ἔχει μπροστά του τὸ «θὰ» καὶ τὸ «νὰ»

***

Ἡ Μαμά. — Γιατί, Νίκο, θές νὰ πᾶς στὸ θεῖο σου;

Νίκος. — Καλὲ μαμά, τελείωσε ἡ σοκολάτα.

Μελαχρινός Ἰσπότης

***

Ὁ Δάσκαλος στὸν κουτὸ μα- θητῆ.

Καλὰ ἔκανες παιδί μου νὰ πῆγαινες στὸ κρεοπωλεῖο νὰ ζη- τήσης νὰ σοῦ δώσουν λίγο μυα- λό.

Ὁ Μαθητῆς. — Νὰ πᾶ πὼς εἶ- ναι γιὰ σᾶς, κύριε καθηγητῆ;

Ὁ Μελαχρινός Ἰσπότης

***

Ἡ εἰλικρίνεια τῶν μικρῶν.

Ἡ μικρὴ Διλή πρὸς μίαν ἐκ τῶν προσκεκλημένων κυριῶν:

— Ἀνοίξε τὸ στόμα σου.

— Γιατί Διλή μου;

— Γιατί θέλω νὰ ἰδῶ ἂν ἡ μα- μά λέγῃ ἀλήθεια.

— Τί λέγει ἡ μαμά;

— Λέγει πὼς ἄμα ἀνοίξεις τὸ στόμα σου θὰ πῆς καὶ μιά ἀνο- ησία.

Ὁρολογόπουλος

***

Ὁ Καθηγητῆς: Ὁόν, τί εἶναι τοτό;

Ὁ Τοτός: Οὐσιαστικόν

Ὁ Καθηγητῆς: Ποῖου γένους;

Ὁ Τοτός: Ἐξαριτάται ἀπὸ τὴ

θὰ βγῆ μέσα ἀπ' αὐτό. Ἄν ἔβγῃ

κόκορας θὰ εἶναι ἀρσενικό, ἂν ἔβγῃ κόττα θηλυκό.

Ἐμμ. Καζαμπάνας

Ἀθήναι— Πινδάρου 30. Ὁραὶ γραφείου 5-8 μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὸ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά, Τὸ καλοκαῖρι ἔφθασε πιά, γι' αὐτὸ κανένας σας δὲν πιστεύω νὰ- ναι δυσαρεστημένος. Βιβλία τετρα- δια, πέννες, μολύβια, ὄλα, κλειδώ- νονται μέσα στὰ συρτάρια, καὶ πέ- ρνετε μιά θαθεῖα ἀναπνοή σὰν νὰ μὴ μορσεῖτε νὰ συγκατῆρετε τὴ χαρὰ πού σᾶς πλημυρίζει.

Τὴν χαρὰ σας αὐτὴ τὴν συμμε- ρίζεται μ' ὄλη τὴν καρδιά τῆς ἡ- φίλη σας, καλὰ μου παιδιά.

Κάθε πρῶγμα στὸν καιρὸ του, κι' ἂν ὁ χειμῶνας εἶναι καρωμέ- νος γιὰ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία, τὸ καλοκαῖρι πάλι εἶναι τὸ τρίμηνο σχε- δὸν διάλειμμα ἀπὸ τὴν μιά σχολι- κὴ περίοδο στὴν ἄλλη πού πρέπει νὰ τὸ ἀπολαύσωμε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο.

Ὅσο περισσότερο διασκεδάσετε τὸ καλοκαῖρι, ὅσο περισσότερο, ἀνα- πνεύσετε καθαρόν ἀέρα εἴτε κοντὰ στὴν θάλασσα, εἴτε στὸ βουνό, ὅσο περισσότερο, γελᾶσετε, τρέξετε, παί- ξετε, χαρεῖτε, τόσο περισσότερο θὰ εἶσθε ἐτοιμοὶ γιὰ νὰ συνεχίσετε μὲ τις πρῶτες φθινοπορινῆς μέρες τις σπουδῆς πού διακόνατε μὲ τὴν ἀφιξὶ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἄν μάλιστα, σὰν καλὰ παιδιά πού εἶσθε, δὲν μέναιτε στὴν ἴδια τάξη, ἀλλὰ οὔτε κἂν μετεξετασταῖοι, τὸ καλὸ πού σᾶς θέλω μὴν ἀνοίξε- τε οὔτε ἕνα βιβλίο κατὰ τὸ διάστη- μα αὐτὸ τῶν τριῶν μηνῶν.

Τὸ μυαλό ἔχει κι' αὐτὸ ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι, κι' ὅσο περισσότερο τὸ ἀφήσετε νὰ ξεκουρασθῆ μὲ τόσο περισσότερο κέφι θὰ ξαναρχίσετε τὴν μελέτη σας τὸ φθινόπωρο.

Χαρεῖτε λοιπὸν τὸ καλοκαῖρι σας, παιδιά μου, καὶ πρὶν τελείωσω σᾶς λέω ἀκόμη μιά φορὰ, παίξετε, γε- λᾶστε, διασκεδάστε ὅσο περισσότε- ρο μορσεῖτε

Ἡ φίλη σας

Διόρθωσις:

Εἰς τὴν ἀσκησιν 45. Γωνία παρελήφθη νὰ ἀναφερθῆ ἢ κά- θηταις λέξει. Πρόκειται γιὰ ἀρ- χαία πόλι.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Γεώργιον Τρικύγλου: Ἐλάβα- με μὲ χαρὰ τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς ἐνέργει- ες πού μᾶς ὑπόσχεσαι. Ἐχομε τὴν πεποιθησὶ πὼς θὰ εἶνε ἀπο- τελεσματικῆς.

Λεωνίδα Παπανικολάου. Ἐ- λάβαμε τὸ ἀντίτιμο τοῦ ψευδο- νύμου σου καὶ στὸ ἐγκρίναμε.

Ἀνδρέαν Γλάρον: Σοῦ ἐστεί- λαμε τὰ φύλλα, κι' ἐλπίζομε νὰ τᾶλαβες καὶ νὰ μείνης τακτικὸς ἀναγνώστης μας.

Α. Κασσίπην: Σοῦ ἐστείλαμε τὸ φύλλο πού μᾶς ζήτησες κι' ἐλπίζομε νὰ μᾶς παρακολουθῆς τακτικὰ καὶ νὰ λάβης μέρος καὶ στὴν Συνεργασίαν τῶν Φίλων.

Νικόλαον Ἀγγοριδίην, Δη- μῆτριον Γαλιτόπουλον, Νικό- λαον Ἐλευθερίον, Χριστόφο- ρον Πετρογιάννην: Ἐστείλαμε τὰ φύλλα, κι' ἐλπίζομε τὰ «Ἑλ- ληνόπουλα» νὰ γίνουν ὁ ἀχώρι- στος σύντροφός σας. Καθὼς σᾶς εἶπαμε δεχόμεθα καὶ τρίμηνες συνδρομῆς.

Γουίλλιαμ Πανᾶ. Τὸ δελτίο σου ἐλάβαμε, καὶ μορσεῖς νὰ εἶ- σαι ἡσυχος πὼς θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Σὲ θεωροῦμε σὰν τὸ καλ- λίτερό μας φίλο, γιατί εἶσαι πάν- τα τακτικὸς. Ἀλλὰ ἐβλομε τῶ- ρα πού μὲ τις διακοπῆς ἔχεις καιρὸ νὰ μᾶς γράψης καὶ κάτω δικὸ σου γιὰ τὴν Συνεργασία Φίλων.

Νίκον Πολίτην. Τὰ γραμμα- τάκια σου μᾶς προξενοῦν μεγα- λὴ εὐχαρίστησι, γιατί εἶνε τόσο αὐθόρμητα. Γι' αὐτὸ ἐλπίζομε πὼς τώρα μὲ τις διακοπῆς θὰ γί- νουν καὶ συχνότερα. Φαίνεται ν' ἀγαπᾶς πραγματικὰ «Τὰ Ἑλλη- νόπουλα» γι' αὐτὸ σοῦ ἀναθέτου- με νὰ προκαταβῆς γιὰ τὸ πε- ριοδικὸ μας στὴν Κέρκυρα. Θέ- λομε νὰ σ' ἔχομε συνδρομητῆ μας. Προσπάθησε νὰ ἐπιτύχης δέκα ἄλλους συνδρομητᾶς γιὰ νὰ λαμβάνης τακτικὰ δωρεᾶν τὸ πε- ριοδικὸ μας.

Ἀσπασίαν Ἀντωνοπουλοῦ. Σὲ ἐγράψαμε ὡς συνδρομητῆ- ρα.

αν, καὶ σοῦ ἐστείλαμε τὰ τεύχη. Εὐθὺς μόλις ἔχομε σχετικῆς πλη- ροφορίαις θὰ σοῦ γνωρίσωμε τὴν διεύθυνσι τῆς Ἀμερικανοπούλας πού μᾶς ζητᾶς.

Διονύσιον Ἀντανασιώτην. Κα- θὼς θὰ δῆς ἐπιφέραμε τὶς διορ- θῶσεις πού μᾶς ζητᾶς, ὅσο γιὰ τὸ ποιηματάκι σου τὸ δημοσιεύ- ομε. Ὁ ἐνθουσιασμός σου γιὰ τὰ «Ἑλληνόπουλα» μᾶς συγκινεῖ.

Διονύσιον Καλλιβοκᾶν. Δὲν ἔχεις δίκην, μικρὲ μας φίλε, οἱ ἀσκήσεις δὲν εἶνε καὶ τόσο δύ- σκολαι, κι' ἔξυπνος καθὼς ἔξερ- ομε πὼς εἶσαι μὲ λίγη ἐπιμονὴ θὰ τὰ καταφέρεις θαυμάσια. Τῶ- ρα πού τελειώνεις τὰ μαθήματα σου περιμένομε ἀπὸ σένα καὶ πε- ρισσότερα.

Ἐδὺνχ. Θεοφιλοπούλου. Μό- νων ἑλληνικῆς ἀσκήσεις δημο- σιεύομε. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ δελ- τία χαρᾶς τὰ λάβαμε ὄλα. Τὸ περιοδικὸ καθὼς θὰ δῆς θὰ στὸ στέλωμε στὸ ἐξῆς στὴν Αἴγινα, ἕως ὅτου μᾶς γνωρίσης τὴν ἐπι- στροφή σου ἀπ' ἐκεῖ.

Γιαννάκη Χωραφᾶ. Ἐλάβα- με τὴν τρίμηνο συνδρομὴ σου καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητῆ μας. Εἶσαι ὁ πρῶτος μᾶς συν- δρομητῆς στὸ Ἀργοστόλι, γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσωμε σὴν πρόδρομος, νὰ ἀναλάβης νὰ μᾶς φέρης κι' ἄλλους φίλους.

Πολύκαρπον Χολέβαν. Ἐλά- βαμε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐ- χαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λό- για. Τὸ δικαίωμα ψευδωνύμου ἐλήφθη καὶ ἐνεκρίθη τὸ ψευδῶ- νυμο σου. Σοῦ ταχυδρομοῦμε τὰ δύο πρῶτα τεύχη καὶ περιμένομε νὰ ἐγγραφῆς συνδρομητῆς.

Κασσιανὴν Μουχτάρη. Αὐτὸ πού μᾶς ζητᾶς, μικρὴ μας φίλη, εἶνε λιγάκι δύσκολο. Τώρα στίς διακοπῆς θὰ βρεθῆς ἴσως μὲ καμ- μία ἄλλη μᾶς ἀναγνωστῆρα καὶ θὰ μορσεῖσθαι νὰ σὲ βοηθήσῃ.—

Θεοφίλον Ἀριστόπουλον. Τὸ ψευδώνυμό σου ἐγκρίνεται καὶ σ' εὐχαριστοῦμε συγχρότως γιὰ τὸν καινοῦριο φίλο πού μᾶς ἔφερες. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς ἡ πρόδοσι τοῦ

περιοδικού που τόσο αγαπάτε, από σας όλα τα καλά μας παιδιά θα προέλθῃ. Ἐμπρός λοιπόν τώρα με τις διακοπές ἐργαστήτε για τὴν διάδοσί του.

Χριστόφορον Πετρογιάννην, Γεώργ. Παπαδόπουλον. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν στέλλομε ὁμαδικῶς φύλλα. Ὅποιο παιδί θέλει τὰ δύο πρώτα τεύχη θὰ τὰ ζητᾷ μόνο του καὶ θὰ δίνη τὴν διεύθυνσί του.

Εὐστράτιον Χάσπαρη. Με χαρὰ μας σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητὴ μας γιατί εἶσαι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς μας φίλους τῆς Καβάλλας.

κ. Χάρην Ἀσίον. Τὴν συνδρομὴν ἐλάβαμε καὶ ἀνεγράψαμε τὸν υἱόν σας ὡς συνδρομητὴν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑποστήριξιν.

Ἀγνή Καλλιῆ. Σοῦ στείλαμε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 6 φύλλον καὶ περιμένομε νὰ μᾶς στείλῃς τις λύσεις μαζὺ δὲ μ' αὐτὲς μᾶς στείλῃς κ' ἕνα τριόραχο γραμματόσημο ἀξία ἀποστ' ἑλέντος φύλλου.

Ἐμμ. Καζαμπάκα. Σοῦ ξαναστέλλομε τὰ δύο πρώτα φύλλα. Ὅσο γιὰ τὰλλα μορεῖς νὰ μᾶς στείλῃς τὸ ἀντίτιμο σὲ γραμματόσημα κ' ἀμέσως θὰ τὰ λάβῃς κ' αὐτὰ. Ὁ ἐνθουσιασμός σου πολὺ μᾶς συγκινεῖ καὶ περιμένομε μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ δοῦμε τὸ ἀποτελεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τῶν 5 πρώτων φύλλων ἀπὸ τοὺς Ζωῖτσαν Μαργαρίτη, Γ. Δημητριάδου, Λεωνίδα Παπανικολάου, Ἰωάννη Μωραίτη, Κασσιανὴν Μουχτάρη, Κωνσταντῖνον Μαλακοῦτη, Γεράσιμον Λιβιεράτον, Βίκτωρα Μελλά, Ἐμμανουὴλ Καζαμπάκα, Διονύσιον Καλλιβοῦκᾶν, Γεώργιον Βρεττᾶν, Ν. Ὁρολογόπουλον, Κατίνα Σαββανῆ. Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ βου φύλλου ἀπὸ τοὺς Ἡρακλὴν Παπαδῆτον, Βίκτωρα Μελλά, Διονύσιον Καλλιβοῦκᾶν, Κασσιανὴν Μουχτάρη, Κωνσταντῖνον Χατζηθανασίου, Μιχαὴλ Λευκαδηνόν, Δημήτριον Παπακόστα, Ἐμμανουὴλ Καζαμπάκα, Γεράσιμον Λιβιεράτον, Κ. Μολακοῦτην, Αἰκατερίνην Σβορώνου, Ζωῖτσα Μαργαρίτη, Δανάην Παυλίδου, Ἐδουάρδον Βράτιτς, Εὐτυχίαν Θεοφιλοπούλου, Φωκίωνα Ζαγγογιάννην, Διονύσιον Ἀντανασιώτην, Μαρίκαν Σαράνη, Κωστάκη Ἀξελόν, Μήτσαν Γεωργαντᾶ, Νικόλαον Πολίτην, Κατίαν Σαββανῆ, Γουίλιαμ Πανᾶ, Θ. Ἀριστόπουλον, Νικό-

λαον Ὁρολογόπουλον, Ἀπόστολον Κλουβάτον.

Α. Γεωργιάδην. Ἐλάβαμε τὴν συνδρομήσου ἀλλὰ παρέλειψες νὰ μᾶς στείλῃς τὴν διεύθυνσί σου

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ δλον τὸν χρόνον δοχ. 10. Πλάι στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρα καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα
Βαρελάκι (α). Ἰππότης τῶν

᾽Ονειρων (α). Ἀλήτης Βασιλῆ ἄς (α).

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

᾽Οροι συμμετοχῆς 1-20 λέξεις δοχ. 8 καὶ γιὰ κάθε ἐπὶ πλέον λέξι 50 λέπτά.

Ρέα, καὶ «ὁ μικρὸς κριτῆς» τὸ ἐπιθυμῶ αὐτό. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία εἶμαι 16 ἔτων. Βιβλία μ' ἀρέσουν περισσότερο τὰ αἰσθηματικά καὶ τὰ τραγικά.

Μικρὸς Κριτῆς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως 25 Ἰουλίου

49. Μαγικὴ Εἰκὼν

—Νίκο, Καίτη, Γεωργῆ, εἰδате λοιπόν, παιδιά μου, αὐτὸ τὸ θηρίο...;

—Ποιό, μαμά;
—Μὰ σᾶς τὸ εἶπα.

Κ. Σαββανῆ

50. Ρόμβος

+ = Σύμφωνον
+ . = Σύνδεσμος
+ . . = Αὐτοκράτωρ Ρώμ.
+ . . = Ἀρχαῖος Θεὸς
+ = Φωνῆεν

Καθέτω: Βασιλεὺς Αἰγύπτου.
Θ. Γεωργιάδης

55. Ἀναγραμματισμός

Ἐρμος μεγάλη εἶμαι
Ἄν μ' ἀφήσῃς ὅπως εἶμαι
Ἐνα γράμμα ἂν μ' ἀλλάξῃς
πόλι θαῦρης τῆς Ρωσσίας
Καὶ χωρὶς πολὺ νὰ ψάξῃς.
Ἀρθίς

54. Φωνηεντόλιπον

Κλλ—γγ—πρ—πτ.

Α. Ἀντανασιώτης

51. Ἑλληποσύμφωνον

Ααο—αααο—υο—αεεο.

Ξανθὸς Ἀθηναῖος

52. Αἶνιγμα

᾽Όταν τὸ δένω περπατεῖ, κ' ὅταν τὸ λύνω στέκει.

Τί εἶναι;

Ἀλέξης Στουδίτης

53. Σκάλα

Π.ς = Ἐρωτηματικόν
Π..ς = Πρόθεσις
Π...ς = Νῆσος
Π....ς = Αὐτοκράτωρ Ρωσσίας
Π.....ς = Ἰουδαῖος
Π.....ς = Μέγας Ἀθηναῖος
Π.....ς = Λακεδαιμόνιος
Π.....ς = Γιά νὰ περναῖς τὴν ὄρα
Διάνα

56. Γρίφος

η
η η
Η — ππ ηλη
η η
η
Γ. Κ. Βρεττός

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΧΑΡΑΣ

Μὲ τὸ δελτίο χορᾶς ὑπ' ἀριθμὸν 8 συμπληρώνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν δελτίων ποὺ θὰ μᾶς στείλουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν.

Ἀπομένει τώρα ἡ ἀποστολὴ διηγημάτων, ἐντυπώσεων, περιγραφῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ τριάντα καλλίτερα θὰ ἐκδοθοῦν ὅπως εἴπαμε σ' ἕνα μικρὸ τόμο, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀρχὴ τῆς παιδικῆς μας βιβλιοθήκης, γραμμένης ἀπὸ παιδιά.

Δίδομε γι' αὐτὸ μὰ διορία δύο μηνῶν.

Εἰς τὸ ἐρχόμενο φύλλο παρακαλοῦνθάσαι τὸν νέο πρωτότυπο διαγωνισμό μας.